

WEEKBLAD

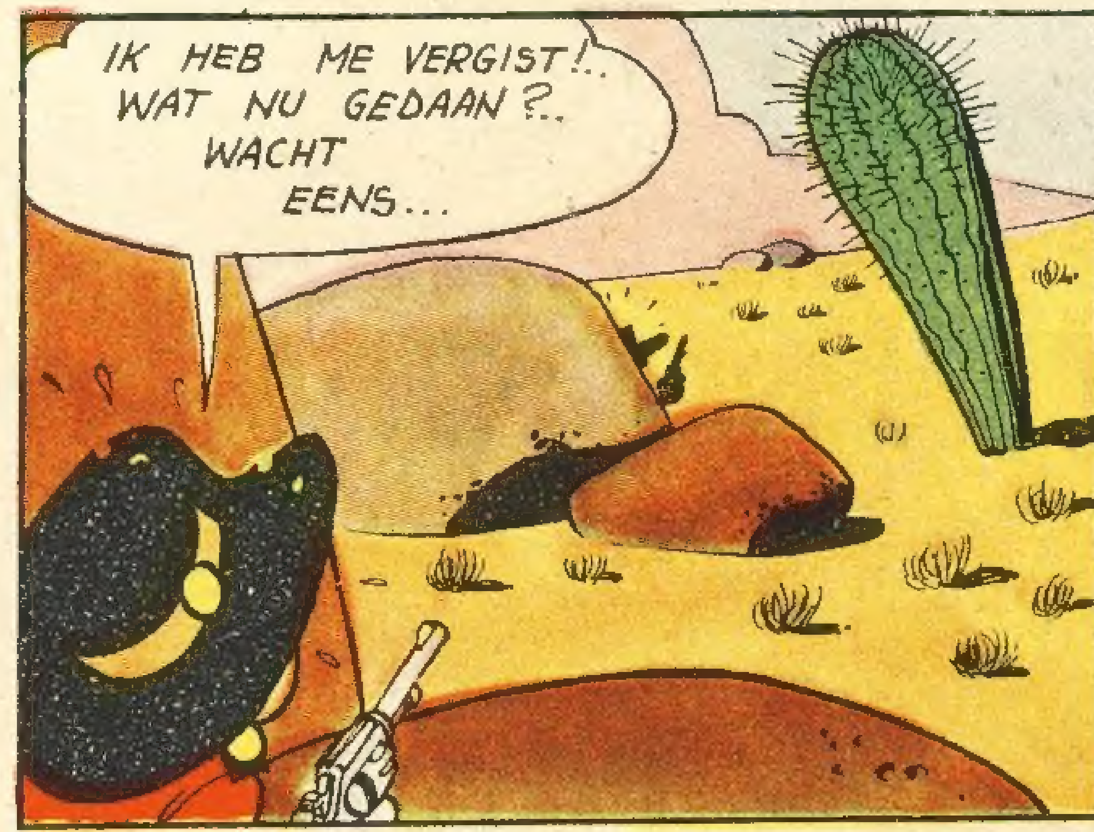
4 frank per nummer

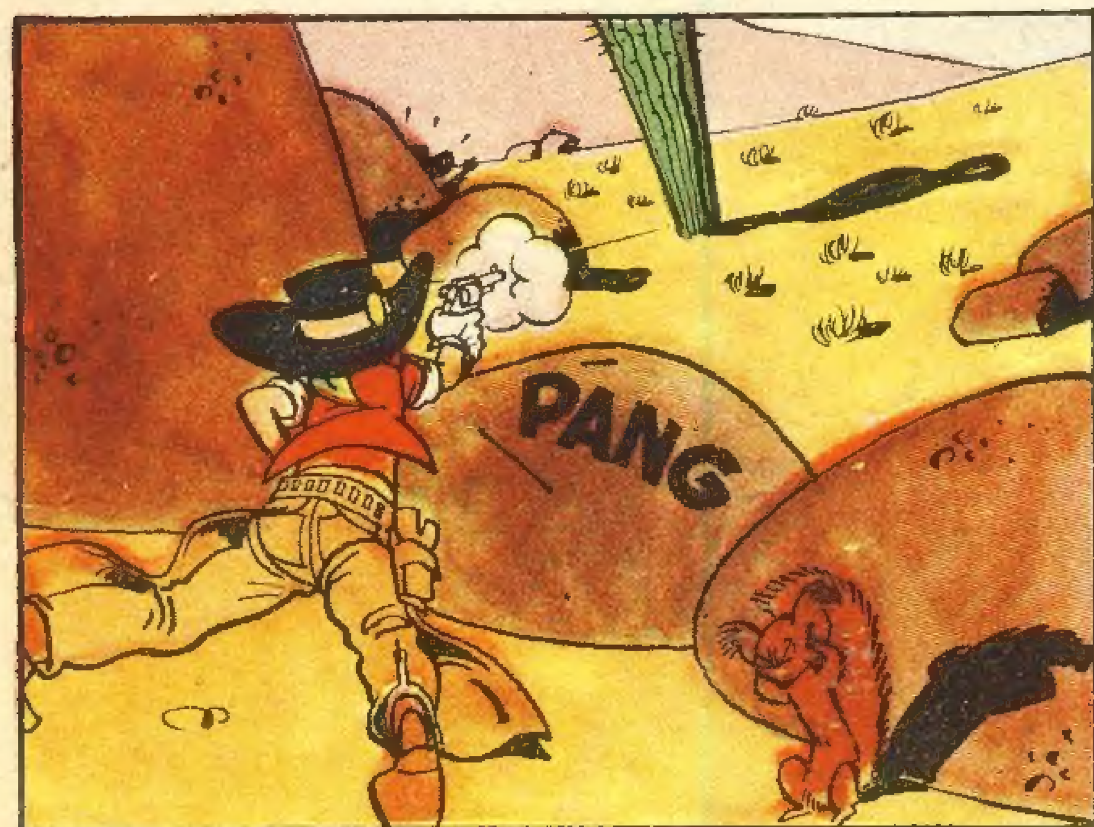
ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 524. — 13 APRIL 1950. — 24 BLZ.

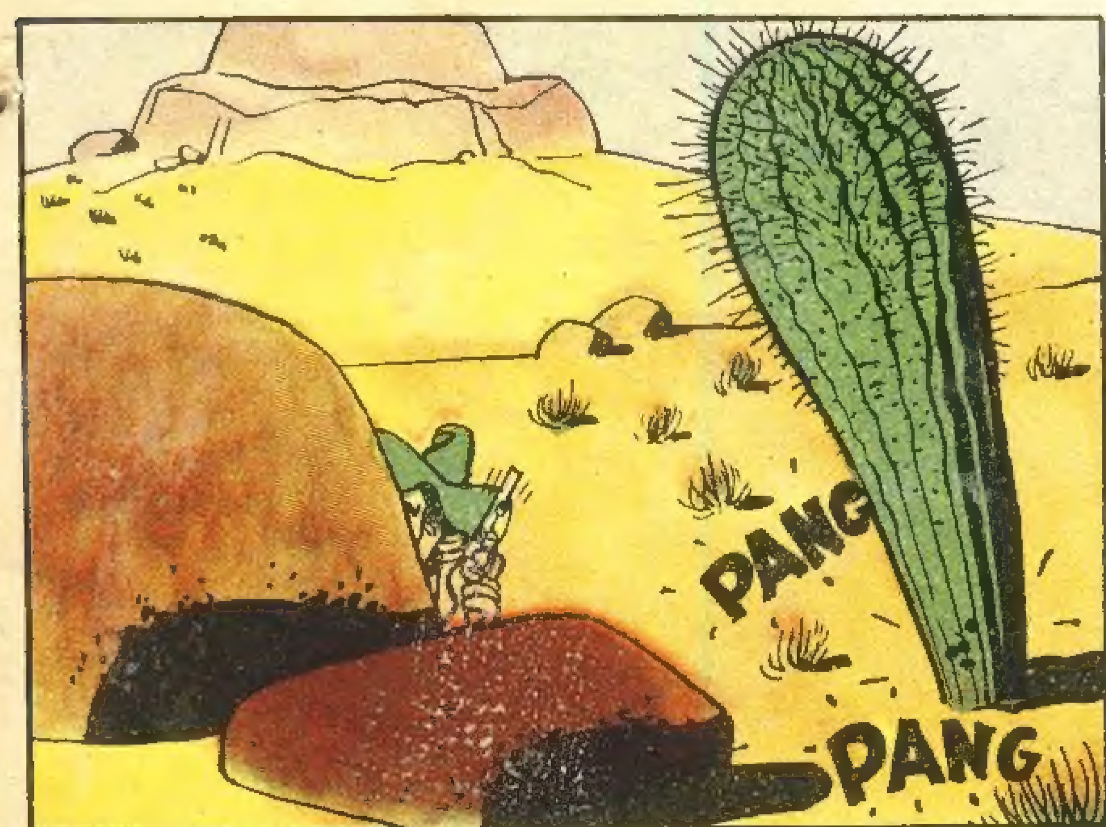

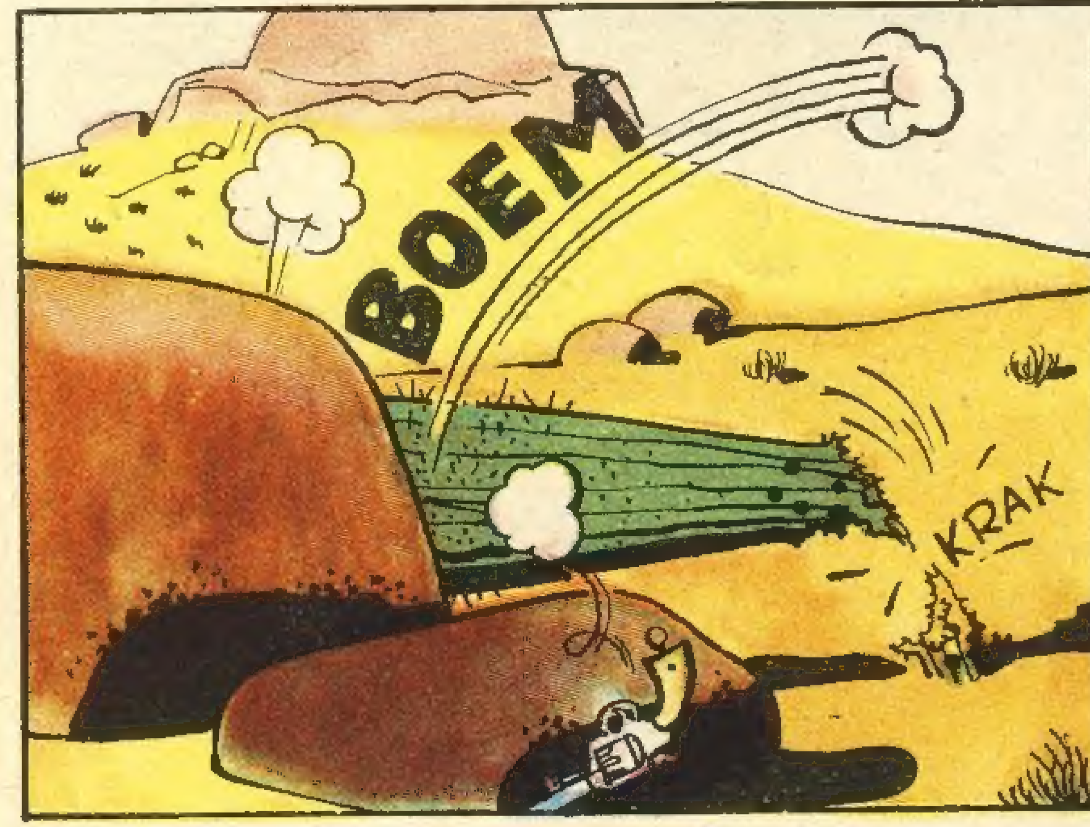

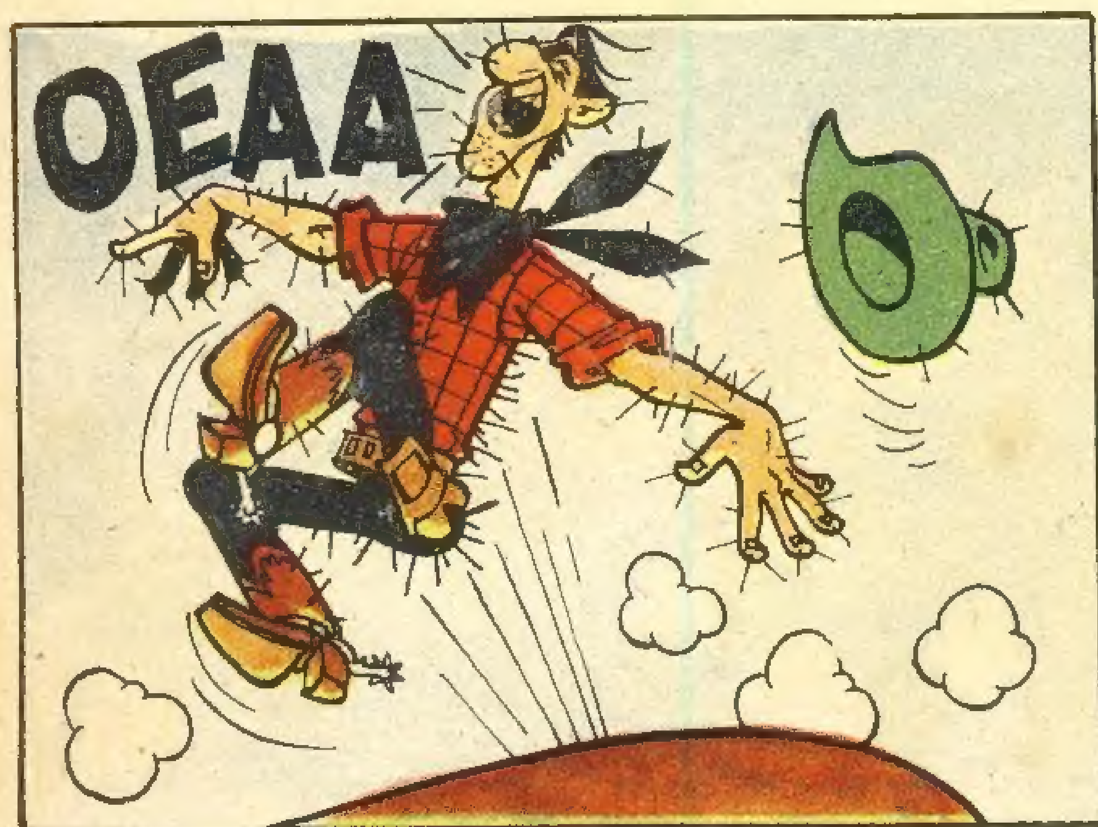

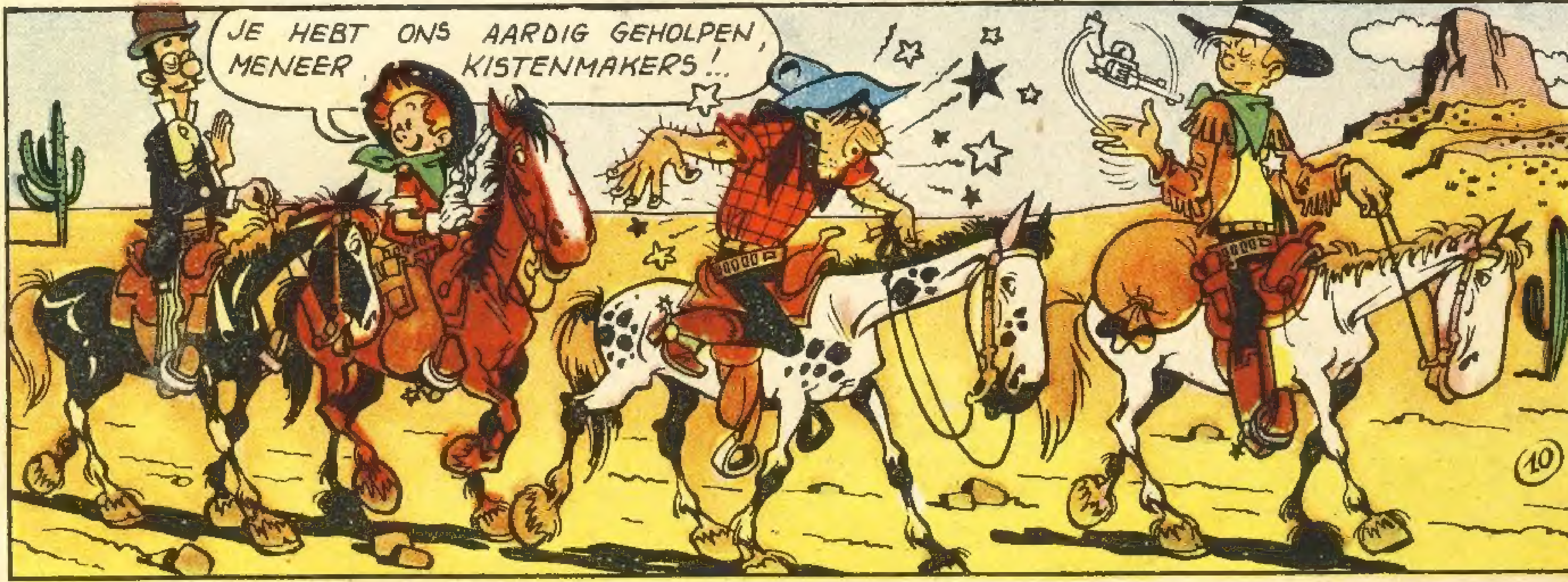

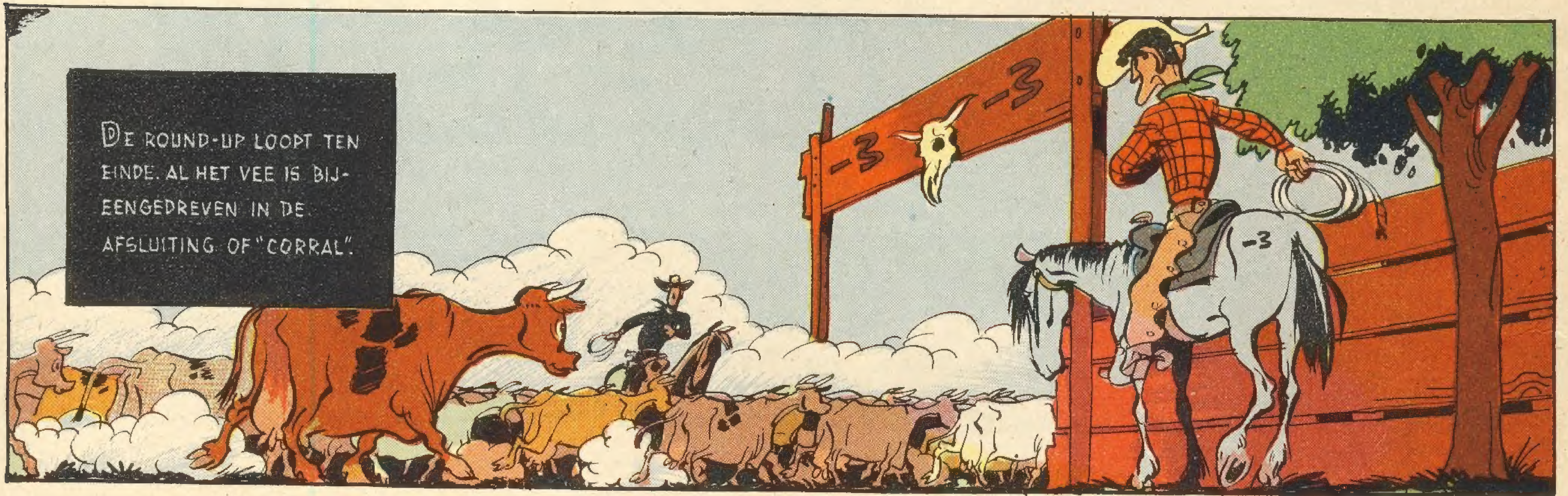

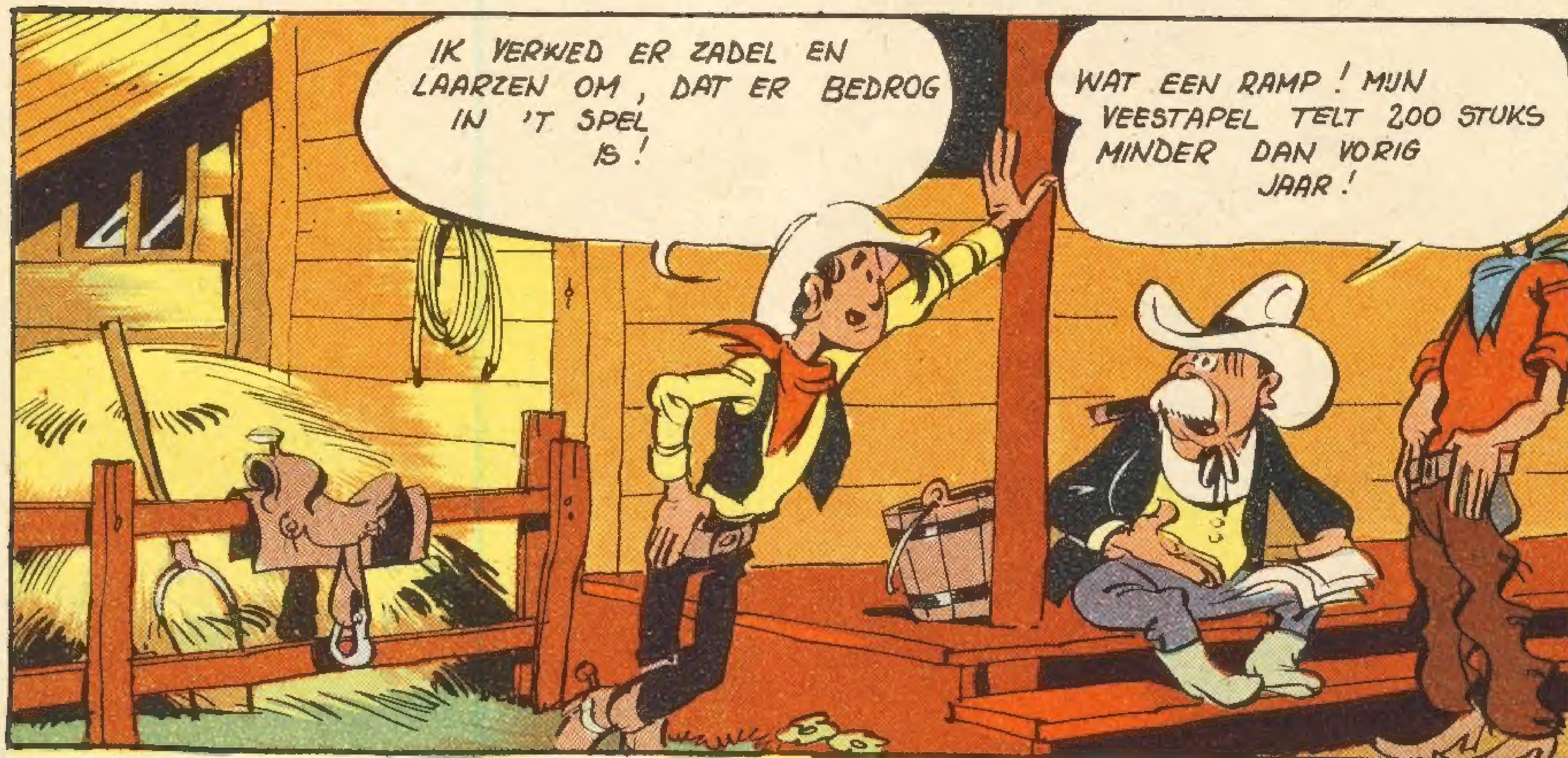

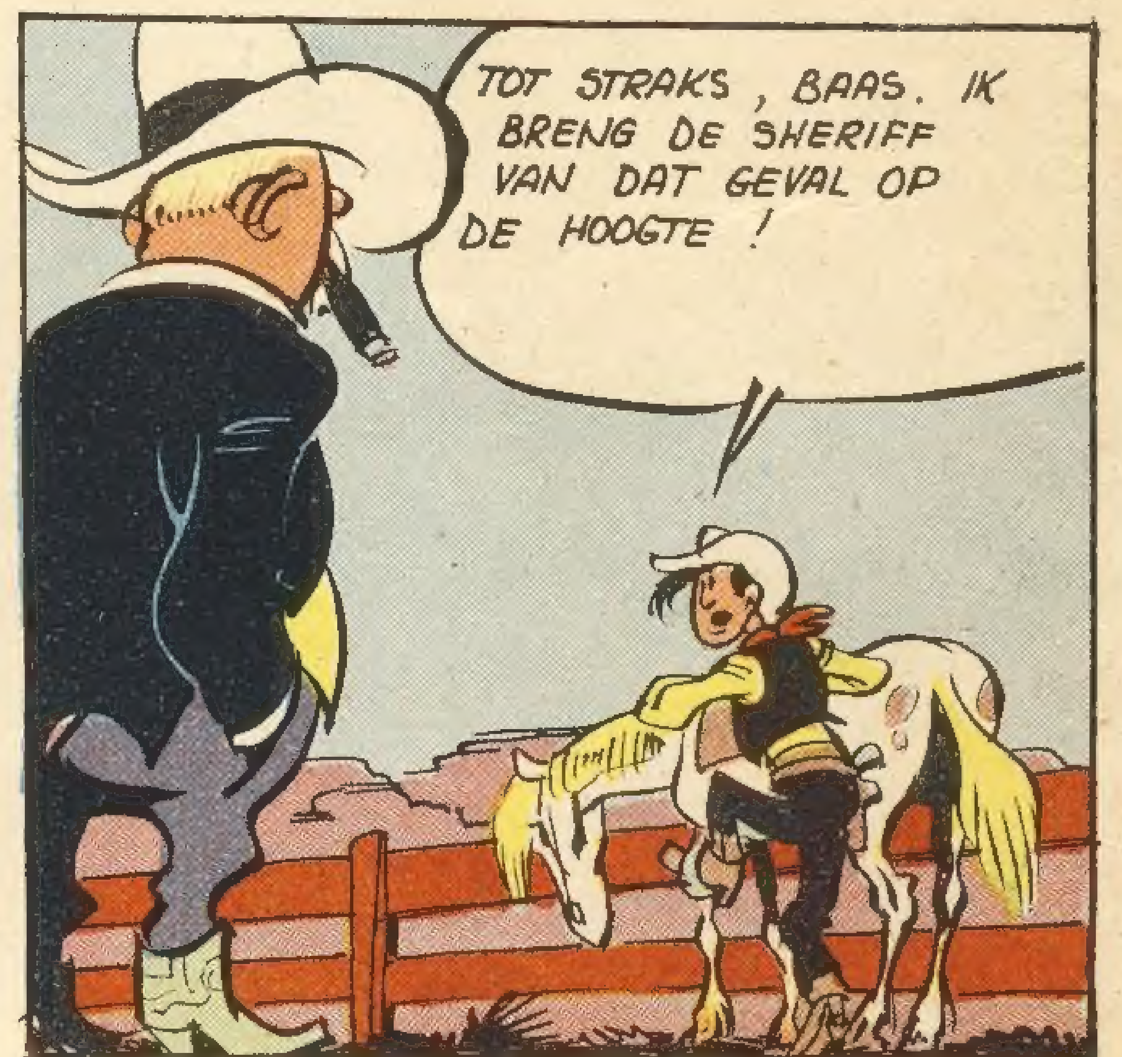

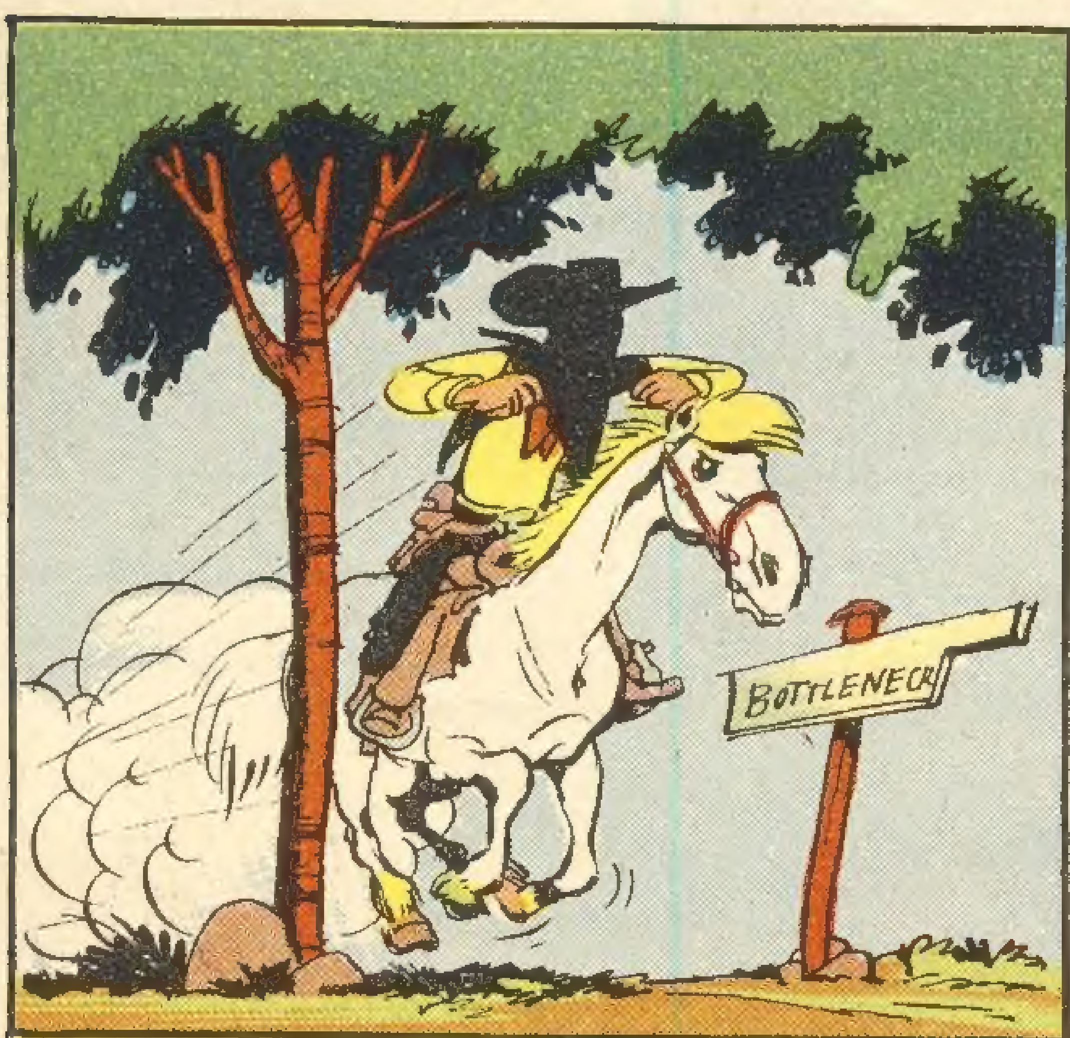
LUCKY LUKE

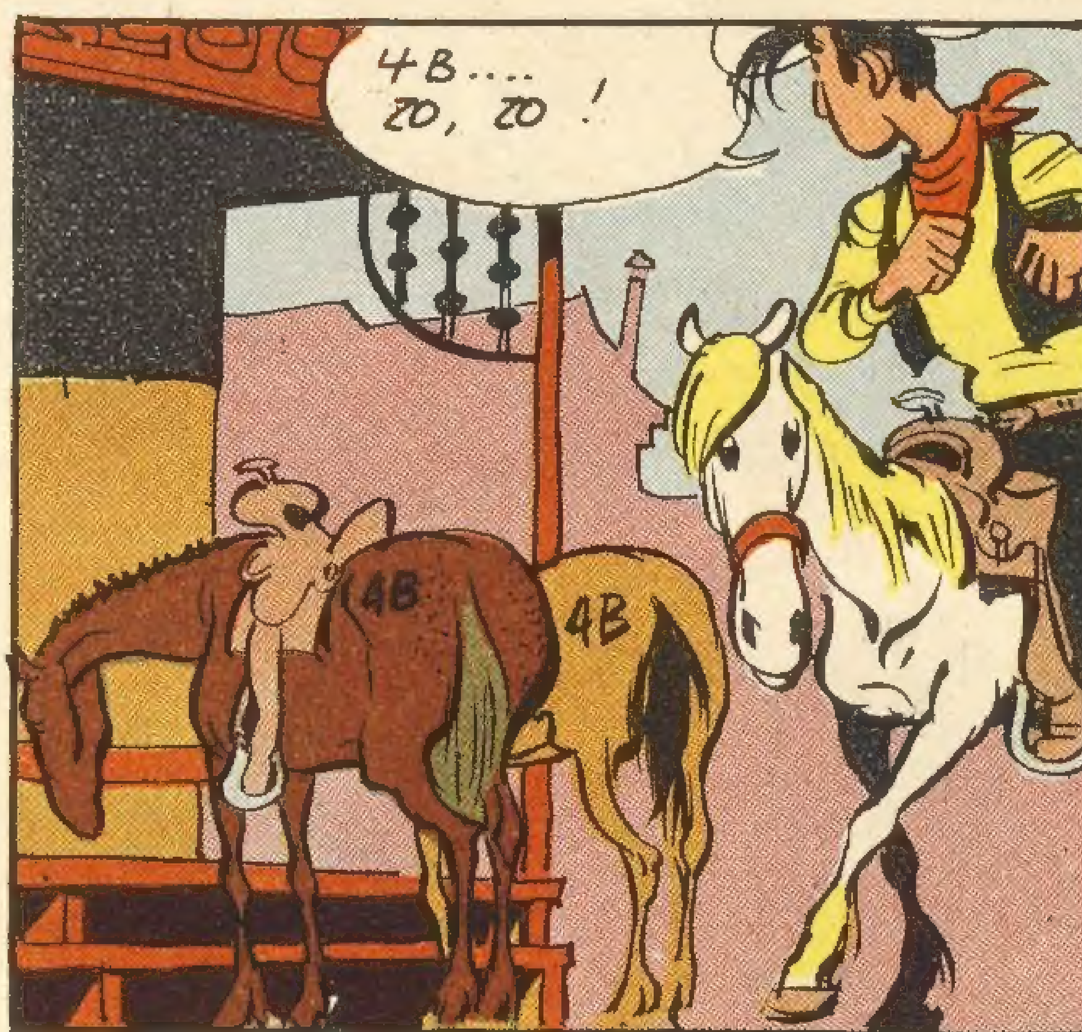
OP RANCH 3 IS VEE VERDWENEN. LUCKY WIL DE DIEVEN VINDEN ...

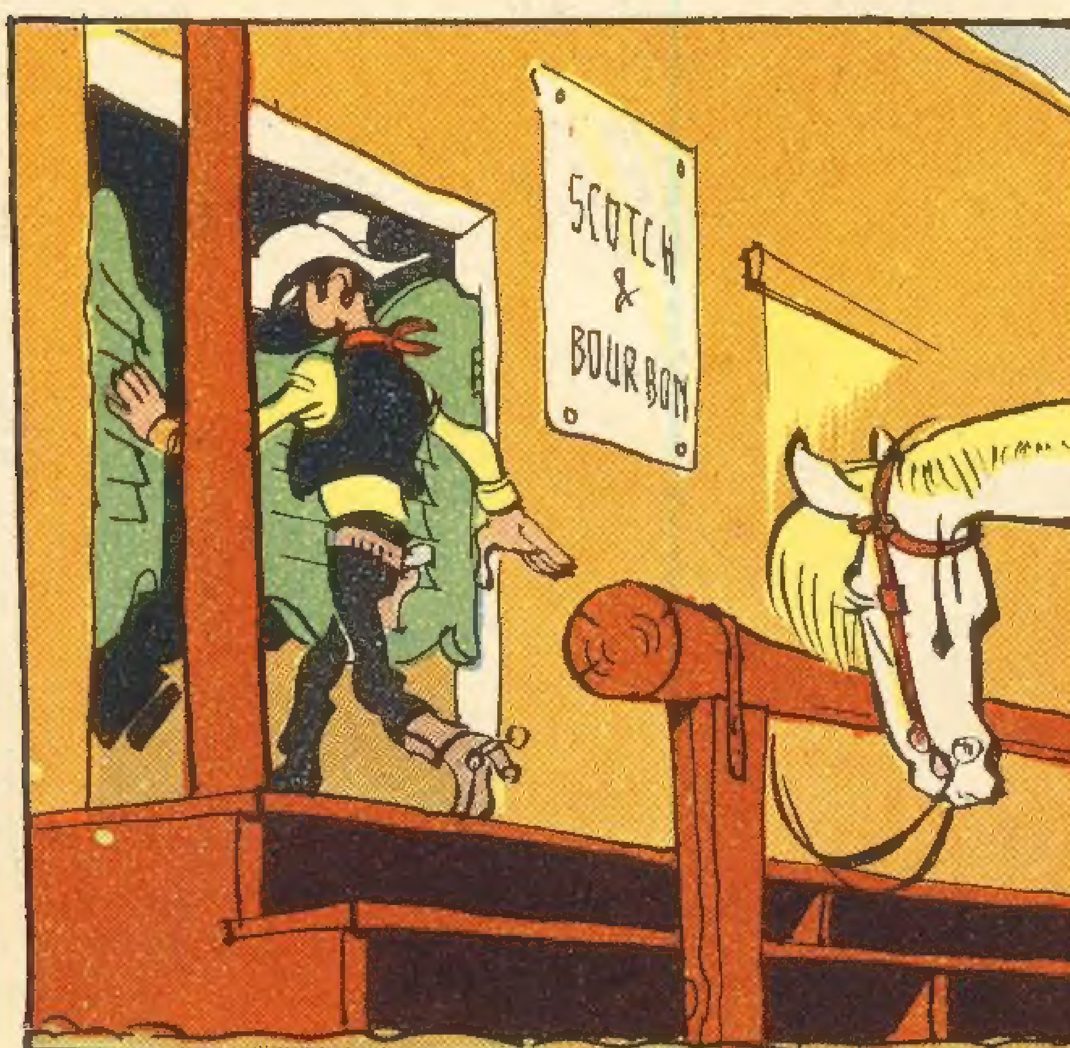

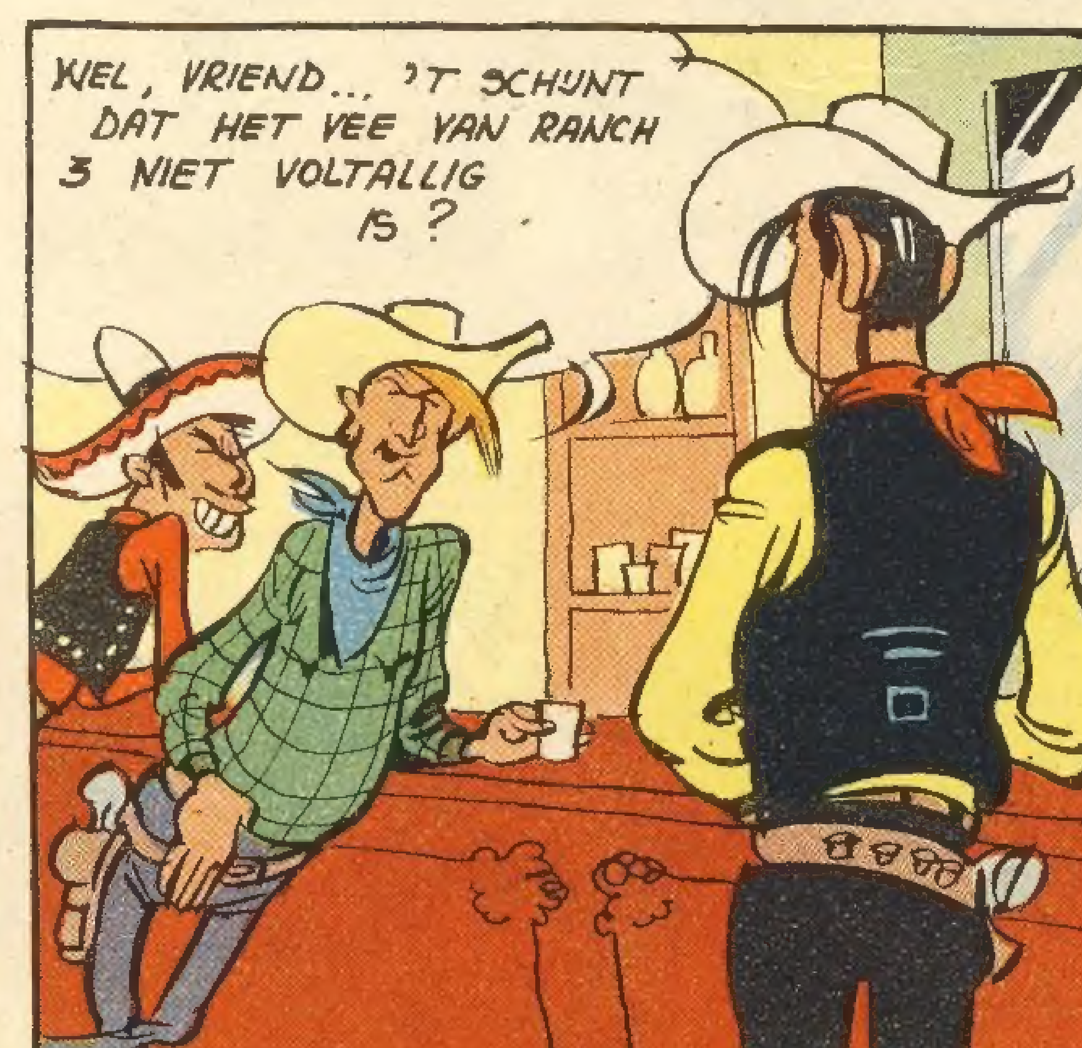

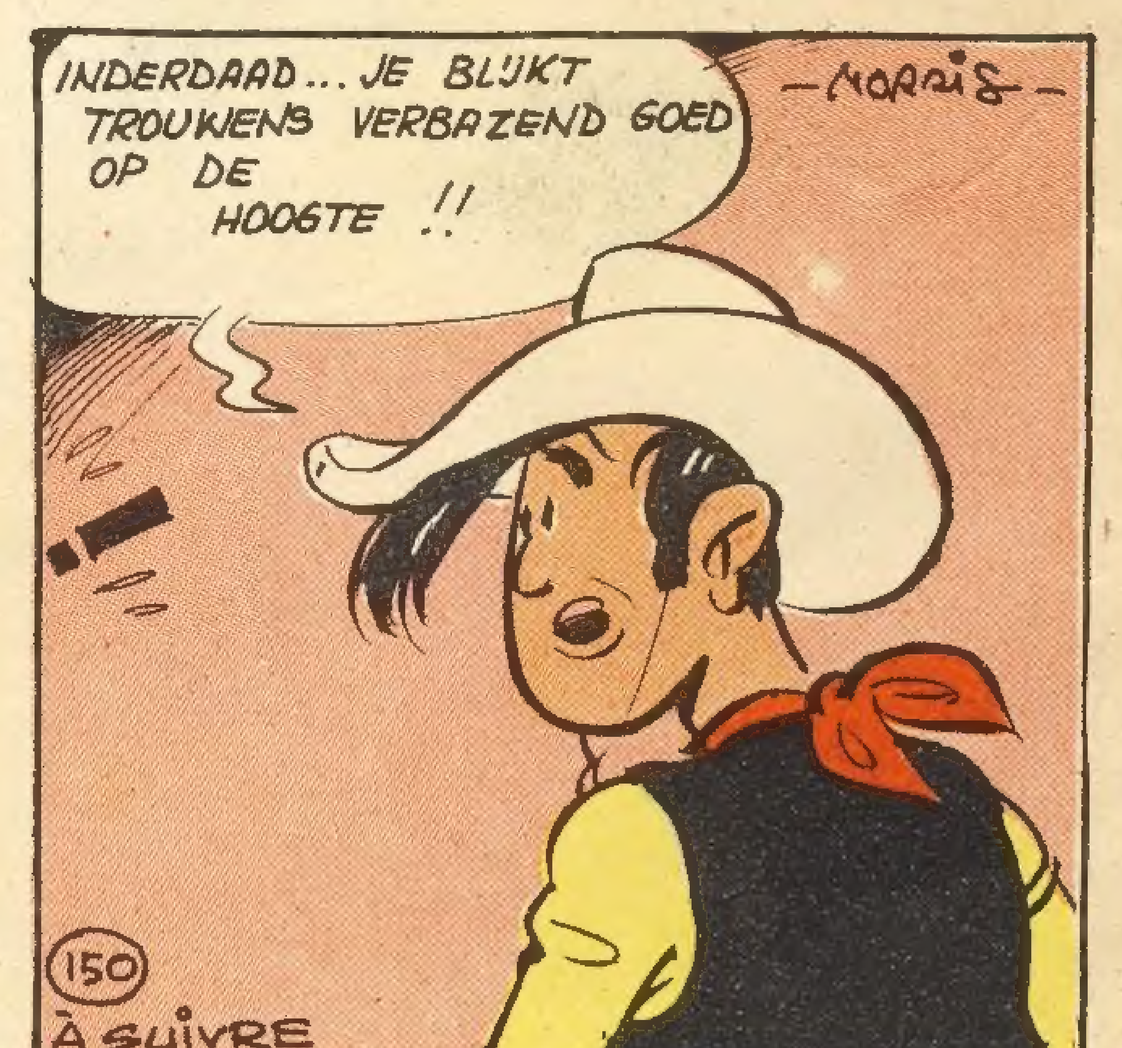

SURCOUF DE KAPERSKONING

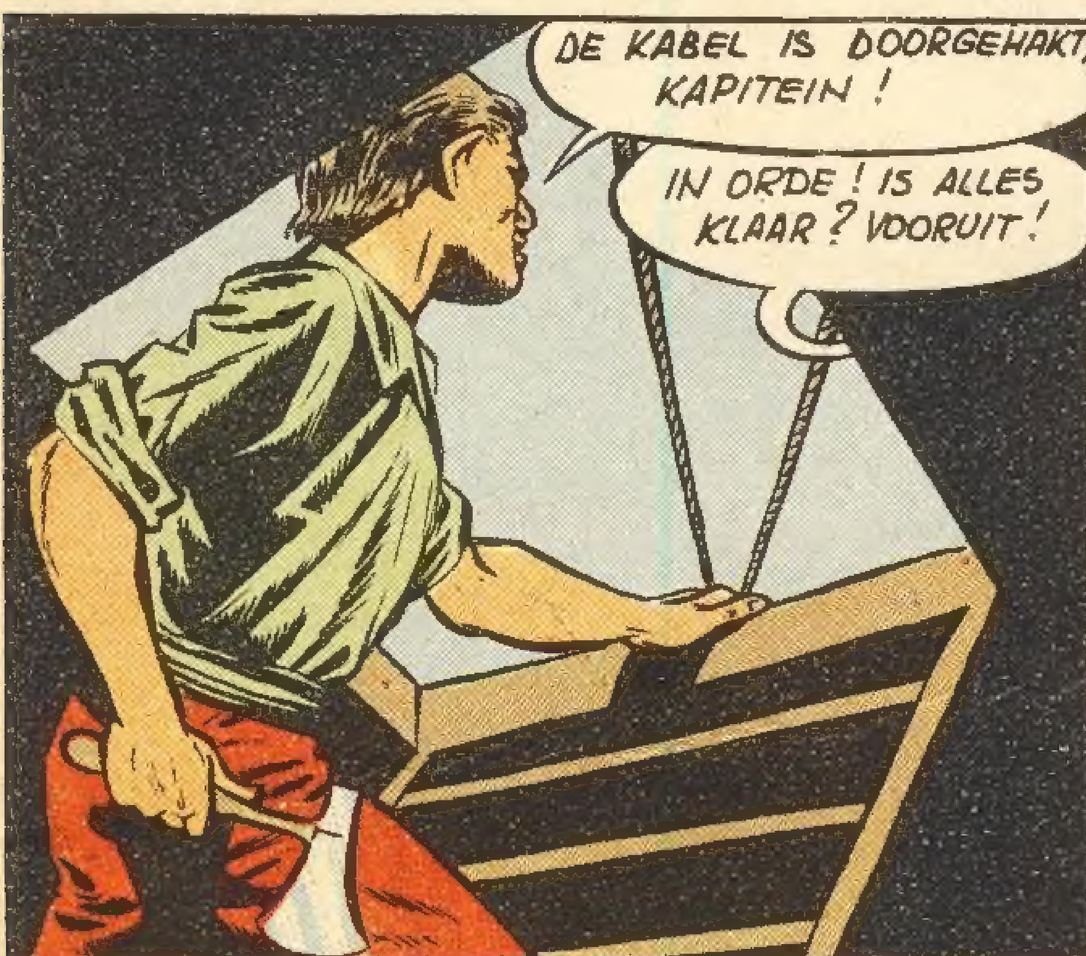
TWEE ENGELSE OORLOGSSCHE-
PEN, DIE DE BAAI IN KO-
MEN VAREN, WAAR SUR-
COUF VOOR ANKER LIGT,
SNIJDEN DEZE DE WEG AF

(1) DE ZEILEN DOOR MIDDEL VAN DE BRASSEN RICHTEN.

IN EEN OOGWENK STAAN DE ZEILEN BOL. GEHOLPEN DOOR EEN STERKE WIND VAART DE "EMILIE" MET EEN GEVAARLIJKE SNELHEID TUSSEN DE NIET MINDER GEVAARLIJKE RIFFEN.

S. 024.

(1) KLEINER MAKEN.

(1) VAN RICHTING VERANDEREN.

NU KOMT VOOR SURCOUF HET ZWAARSTE WERK: HET ONTWIJKEN DER GEVAARLIJKE RIFFEN. DE UITKIJK OP DE BOEGSPRIET HEEFT EEN ZWARE TAAK.

NA EEN URENLANGE ZWARE STRIJD, NA HONDERD MAAL DE RIFFEN GESCHUURD TE HEBBEN SLAAGT DE DRIEMASTER ER IN TUSSEN DE KLIPPEN UIT TE RAKEN EN KIEST WEER DE WIJDE ZEE.

S. 024. B.

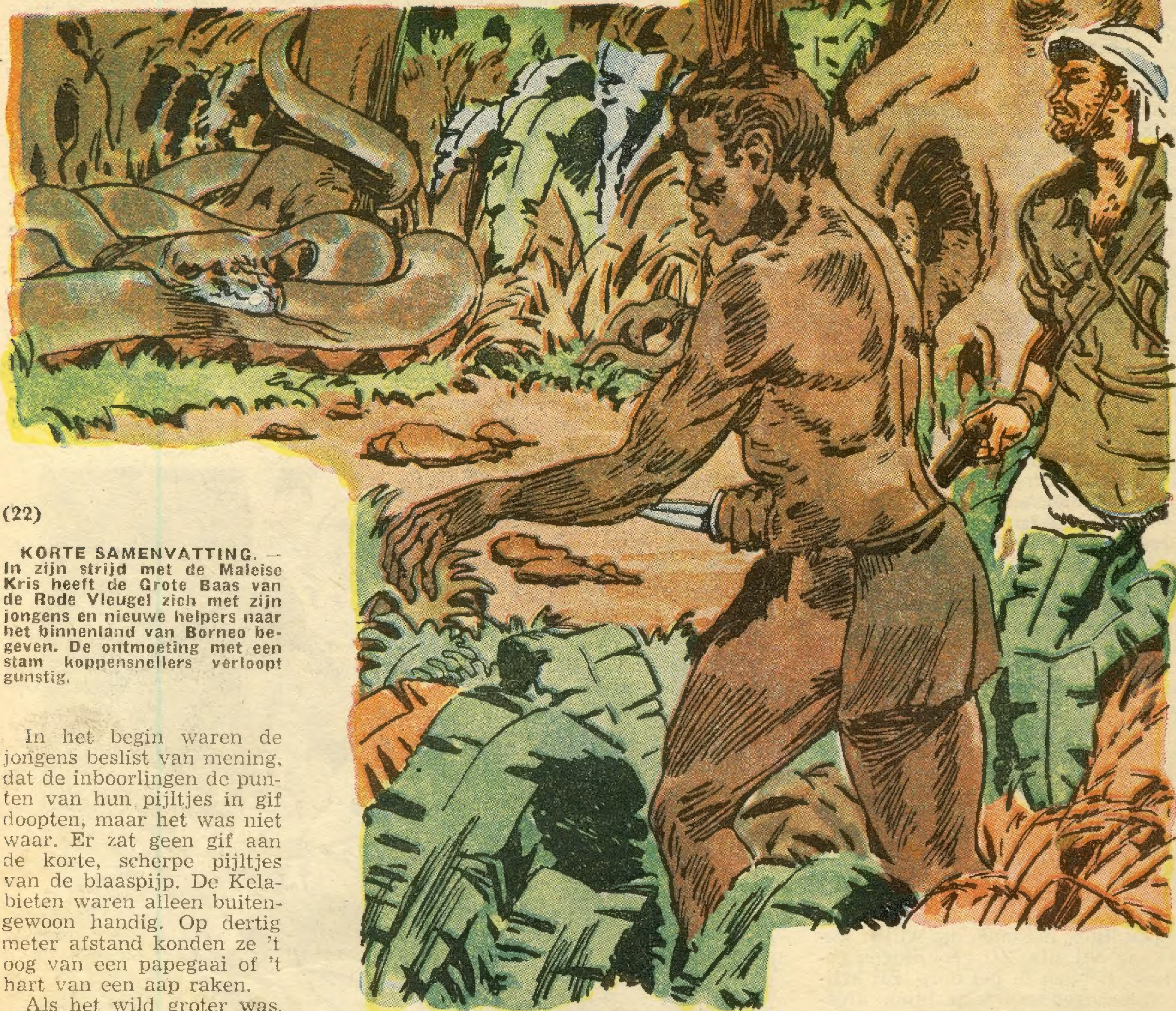
Wie is de schuldige?

Neen, we wilden je niet vragen om uit te vissen wie vorige nacht Piet Kwabbernoots brandkast heeft geplunderd. 't Loont de moeite niet ons daarover druk te maken. Er zat toch niets in! Maar misschien is het al gebeurd dat één van jullie op een goeie morgen een paar kippen dood in de kippenren vond. Dat is veel erger. Je wist dadelijk dat het geen mens was geweest, — die zou de kippen niet laten liggen. Dan komen er maar drie rovers in aanmerking : de marter, de wezel en de hermelijn. Alle drie houden ze van nachtelijk bezoek en van... kippen. Maar wie is de schuldige? De marter kun je daaraan herkennen dat hij alle kippen om de hals brengt, haar bloed uitzuigt en haar hersenen opeet. De wezel en de hermelijn zijn niet zo bloeddorstig (misschien omdat ze kleiner zijn). Er is echter nog een vierde dief : de bunzing, dat walgelijk, onaangenaam, riekende dier met zijn zwartbruine vacht. Die neemt zijn buit mee en stelt zich meestal tevreden met een tweetal exemplaren. Het gemakkelijkst kun je ze nog herkennen aan de manier waarop ze de eieren leegmaken. Kijk maar even naar de tekening.

Hoe je die ongevraagde gasten kunt vangen leren we jullie een andere keer.

RODE VLEUGEL en de Maleise Kris

(22)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. De ontmoeting met een stam koppensnellers verloopt gunstig.

In het begin waren de jongens beslist van mening, dat de inboorlingen de punten van hun pijltjes in gif doopten, maar het was niet waar. Er zat geen gif aan de korte, scherpe pijltjes van de blaaspijp. De Kelabieten waren alleen buitengewoon handig. Op dertig meter afstand konden ze 't oog van een papegaai of 't hart van een aap raken.

Als het wild groter was, gebruikten ze een korte, fijne werpspies, die ze gooiden met ongelooflijke juistheid en kracht. Henry zag hoe eens een inboorling met één enkele spies een grote oerang-oetang doodde.

— Toen ik dat griezelige beest met zijn grijnzende snuit en zijn brede borst in de gaten kreeg, dacht ik, dat het met ons gedaan was. Maar de Kelabiet wachtte het gunstig ogenblik af, gooide dan bliksemsnel zijn spies en toen liet de oerang-oetang zich langzaam op z'n knieën zakken en drukte met zijn armen de spies tegen zijn borst. Hij was op slag dood !

Maar van de andere kant leden deze inboorlingen aan een ontstellend bijgeloof. Het woud en de weggetjes krioelden van de slangen. Er waren veel giftige bij, maar over het algemeen vielen ze geen mensen aan. Je hoefde alleen een stokje in de hand te hebben of een twijg, om ze voor je voeten weg te vegen of ze met een slag middendoor te slaan.

Maar onder die slangen was er 'n soort, die helemaal zwart was en die glom als fluweel. Als zo'n dier rechts van de weg verscheen en links weer in het woud verdween, glom het gezicht van de inboorlingen van plezier. Maar als de slang links opdook en rechts verdween, draaide de jager zich onmiddellijk om en rende naar het dorp terug.

Dan had de slang hen een slechte dag voorspeld en gingen ze maar liever weer naar huis. Anders, dachten ze, zouden ze zich toch een of ander ongeluk op de hals halen.

De expeditie maakte van hun verblijf bij de Kelabieten echter geen vacantie. Met verdubbelde moed pagaaiden ze verder de Troesan op.

HOOFDSTUK XXIV

DE VIJAND IS NIET VER MEER

TOEN Joe die nacht op wacht stond, kreeg hij plots de indruk, dat in de duisternis zich iets bewoog. Voorzichtig liet hij zich op de grond glijden. Alleen zijn hoofd bleef uitsteken boven de omgehakte boomstam, die hem als borstwering diende. Hij was er niet bepaald verslingerd op, door een inboorling of een van de mannen van de Maleise Kris als doelwit gebruikt te worden.

Maar niets bewoog in de jungle en hij vroeg zich een ogenblik af, of hij zich niet vergist had. Niettemin kroop hij langs de boomstam verder, tot hij een van de tenten bereikte. Hij ging binnen.

Tounar werd onmiddellijk wakker. Hij had dat wonder vermogen van mensen, die gewoon zijn, in de bossen te leven, om onmiddellijk helder wakker te zijn.

— Kom !...

Tounar stak nu ook z'n hoofd boven de boomstam uit en keek in de richting, die Joe hem aanwees. Hij schudde zijn hoofd en zei :

— Ik gaan kijken...

Joe probeerde Tounar met de ogen te volgen, doch de man uit de wouden verdween geruisloos en zonder zijn aanwezigheid te verraden in het kreupelhout. Hij wist zijn voeten zo op de grond te plaatsen — de punt eerst en dan de rest van de voet — dat geen twijgje kraakte.

Dat wachten in de inktzwarte nacht was zenuwslopend. Achter Joe

lag het kamp te slapen en de vuren waren langzaam aan het uitdoven. Vlammetjes wapperden aan de lange, uitstekende takken. Boven hem hing de strakke sterrenhemel. Maar voor hem lag de jungle, de geheimzinnige, vijandige jungle, verloren in de dikke duisternis van de nacht.

Als men star die duisternis inkeek, leek het wel, alsof honderden vormen en gestalten van mensen en monsters zich daar door elkaar bewogen en door elkaar wriemelden. Joe kneep zijn ogen dicht voor een enkel ogenblik, overmeesterde zijn verbeelding en deed z'n ogen dan weer open.

Nee. Dat was alleen de nacht.

En toch moest Tounar iets vreemd gevonden hebben, aangezien hij maar niet terugkwam.

Joe kneep zijn ogen nog eens dicht en deed ze dan weer open. Ja, nu was hij er zeker van. In de duisternis zag hij iets bewegen. Traag legde hij de loop van zijn geweer op de boomstam en wachtte, tot hij wat meer te zien kreeg.

Langzamerhand onderscheidde hij een schaduw, die zich losmaakte uit de duisternis. En onmiddellijk daarop klonk de heldere stem van Tounar :

— Niet schieten ! Hier vrienden.

Joe nam zijn geweer weer op, maar bleef toch scherp uitkijken. Bij het schijnsel van de vuren, zag hij eindelijk de gestalte van Tounar en van een kleine inboorling. Ongetwijfeld een Kelabiet.

Tounar kwam dichterbij en de twee mannen klommen over de boomstam.

— Hij met Grote Baas praten, zei hij, hij veel dingen weten.

In alle haast ging Joe de Grote Baas wakker maken. Deze kwam onmiddellijk naar buiten in gezelschap van Jan en Karel. Ze gingen rond de Kelabiet staan. Deze sprak heel vlug met rauwe, fluitende stem. Tounar luisterde aandachti en vertaalde :

— Veel mannen na ons in het dorp komen. Boze mannen, die willen weten wie wij zijn. Zij veel dingen gevraagd hebben in het dorp. Zij krijgers geslagen en dorp bijna afgebrand om te weten. Kelabiet niet houden van die mannen.

— Waren 't blanken of inboorlingen ?

Na een vlug gesprek tussen de twee jungle-mannen, vertaalde Tounar weer :

— Een beetje blanken en veel inboorlingen. Maar niet inboorlingen van hier, inboorlingen van de eilanden.

— We hoeven er niet aan te twijfelen, zei Joe, het zijn de mannen van de Maleise Kris.

De Grote Baas knikte zwijgend.

— Waar zijn ze nu ? vroeg hij dan.

— Zij langzaam achter ons komen.

De Grote Baas was niettemin nog achterdochtig en hij vroeg :

— En die daar, waarom komt hij ons waarschuwen ?

Tounar knikte en glimlachte.

— Hij veel van ons houden. Hij veel slagen gekregen van boze mannen en daarom hij zich willen wreken nu.

De Grote Baas knikte.

— Ik snap het al.

De Maleise Kris regeerde door angst en schrik te verspreiden. Maar dat viel hier niet in goede aarde.

De Kelabiet, die zich tot aan het kamp gewaagd had, scheen zich intussen niet erg op zijn gemak te voelen. Hij keek voorzichtig rond en begon dan weer heel vlug te praten.

— Hij niet graag hier blijven, vertaalde Tounar, hij graag in dorp terug zijn voor het einde van de nacht.

De Grote Baas liep naar zijn tent en kwam terug met enkele glazen halssnoeren en een stuk stof. Hij stopte alles de man in handen. Die wist niet, hoe hij het had van genot en dankbaarheid. Hij stamelde enkele vreemde woorden, nam zijn spies op en verdween in de nacht.

De anderen bleven een ogenblik zwijgend rond het vuur staan.

— Zo, zo, zei de Grote Baas tenslotte, de Maleise Kris zit ons dus op de hielen. Ze zijn ongeveer eens zo talrijk als wij, maar ze hebben ons niettemin nog niet durven aanvallen. Misschien vertrouwen de blanken de inboorlingen niet, die ze in dienst hebben. Misschien wachten ze, tot we ons hals over kop in een hinderlaag storten.

Hij dacht een tijdlang na. Dan waagde Karel :

— Zou het niet eenvoudiger zijn, ons tegen hen te keren en enkele van die lui gevangen te nemen ? Dan krijgen we misschien alle gewenste inlichtingen over de schuilplaats van de Maleise Kris.

— Ik hou niet van gevechten in de jungle, zei de Grote Baas. Ik zou liever tegen hen vechten, als we op de hoogvlakten van Sarawak zijn. Dan zal de situatie tenminste klaar zijn.

— Heel de kwestie is, te weten, of we erin zullen slagen, hen aan te vallen, voordat we zelf aangevallen worden.

De Grote Baas dacht nog een ogenblik na en schudde dan het hoofd.

— Als ze ons hadden willen aanpakken, zouden ze het onmiddellijk gedaan hebben. Ik denk, dat zij evenmin als wij graag in volle wildernis een gevecht aangaan. Het is dus

Hij voelde de koude aanraking van de slang, die zich om zijn benen slingerde.

waarschijnlijk maar een voorwacht, die ons van op een afstand in het oog moet houden. Ze hopen, dat we dichter bij het gros van hun troepen zullen komen, om ons dan met heel hun macht op het lijf te vallen.

— We zetten dus de tocht voort ?

— Ja.

Er was een ogenblik stilte. Dan klonk uit de jungle een gruwelijke kreet, heel uit de verte. Een kreet van wanhoop, als van iemand, die de dood voor ogen ziet.

Dan drukte de stilte weer zwaar. Iedereen luisterde gespannen naar de geluiden van de wildernis, trachtte geruchten te onderscheiden, die verband hielden met die doodskreet. Maar de zwarte nacht bleef ongestoord.

— Ik gaan kijken, zei Tounar.

De Grote Baas maakte een gebaar om hem te verhinderen, de jungle in te trekken. Maar dan zag hij de rustige glimlach van de Filippijn en hij knikte toestemmend.

Tounar kwam pas tegen de ochtend terug en bracht in het kort verslag uit over zijn tocht.

— Kelabiet, die hier gekomen is, zei hij, ginds dood, met mes in zijn rug.

— Misschien is hij vermoord door een van zijn dorpsgenoten, die de geschenken wilde stelen, die we hem gegeven hebben.

— Nee, halssnoeren nog altijd daar liggen.

Zo wisten ze nu, dat de Maleise Kris de strop, die hij om de expeditie gelegd had, steeds erger dichtsnoerde.

Vanaf die dag werden er extra-voorzorgsmaatregelen getroffen. De Grote Baas stuurde geen mannen afzonderlijk meer het woud in. Als er een zending te vervullen was, stuurde hij er telkens een patroelje op uit, waar altijd minstens een der Filippijnen en een der jongens van de Rode Vleugel bij waren.

Op een goeie keer moest er weer door het woud een omweg gemaakt worden wegens versnellingen op de rivier. Joe en Tounar en enkele Chinezen werden aangeduid als voorhoede om een weg te banen door het woud en de omgeving te verkennen.

Terwijl ze zich met hakmessen een weg kapten door het warnet van lianen en planten, keek Tounar speurend naar omhoog, naar de bomen.

— Is er iets ? vroeg Joe.

De Filippijn draaide zich om naar hem en vertrok zijn gezicht in een grijns, die bij hem een glimlach verbeelden moest.

— Veel bomen met boa's hier, zei hij.

Machinaal liet Joe zijn geweer van zijn schouder glijden en hield zich gereed om te schieten. Tounars glimlach werd nog breder.

— Nee, nu nog geen boa's. Maar ik boa zoeken, om te tonen, hoe met boa moeten vechten, zoals ik getoond heb hoe met krokodil moeten vechten.

— Ben je van plan, om met een boa te vechten ?

— Ja, heel plezierig zijn !

Joe scheen het pretje van bedenkelijke aard te vinden en liet zijn geweer zien.

— Dit is heel wat beter.

Tounar schudde zijn hoofd.

— Dat geen mooi spel. Ik aanvallen met mes...

De mars werd voortgezet en Tounar bleef naar z'n boa zoeken. Sinds het avontuur met de krokodil, maakte hij er een erezaak van, de jonge is te laten zien, hoe je in de jungle moet vechten en hoe je de verschrikkelijke vijanden, waarmee de jungle van Borneo bevolkt is, moet overwinnen. Hij had al veel over de boa verteld en uiteengezet, hoe je zo'n beest moet aanpakken. Maar met dergelijke uitleg stelde hij zich niet tevreden. Hij wilde absoluut een demonstratie geven.

Joe wist heel goed, dat hij naar een boa zou zoeken en een gevecht uitlokken.

Intussen rukten de Chinezen verder op en onderzochten de grond, waar ze hun voeten zetten, stukje voor stukje. Al een paar keer hadden ze op die manier een wriemelend nest serpenten gevonden. Het zou geen pretje geweest zijn voor de man, die z'n voet in zo'n nest zette !

Plots slaakte Tounar een doffe kreet. De Chinezen stonden als aan de grond genageld.

Joe keek rond, maar zag niets.

— Boa, fluisterde Tounar met stille stem, alsof hij bang was, dat het monster op de vlucht zou slaan.

Dat ene woordje zei de Chinezen genoeg. Met één sprong stonden ze achter Tounar. Joe hield zijn geweer in aanslag, klaar om te schieten. Maar hoe hij ook keek, hij kreeg de boa niet te zien. Tevergeefs zocht hij eerst de grond af en daarna de boomkruinen.

Intussen had Tounar zijn pakken op de grond gegooid en met een dolk in z'n vuist stapte hij langzaam vooruit.

Joe volgde de blik van Tounar, die op het lage struikgewas gericht was. Hij zag nog altijd niets.

Toen stolde plots het bloed in zijn aderen. Daar, tussen de dichte struiken, lag een boa constrictor ineengerold, maar met de platte kop opgericht.

De groene en bruine vlekken van de glimmende huid vormden een uitstekende camouflage in de schemering van de jungle. Maar nu zag Joe heel duidelijk het lijf, dat wel vijf, zes meter lang was en zo dik als een jonge boomstam.

De glinsterende oogjes in de kleine platte kop volgden nauwlettend alle bewegingen van Tounar en de gesplitste tong schoot zenuwachtig in en uit de muil. Maar verder scheen de boa zich niet om zijn naderende vijand te bekommeren. Met gespannen spieren en de dolk voor zich, om zijn buik te beschermen, sloop Tounar dichterbij.

Het drama gebeurde met de snelheid van een bliksemflits. Het lijf van de boa, die, naar men gedacht zou hebben, een hele tijd nodig had om al zijn kronkels af te wikkelen, schoot ineens de hoogte in, recht op Tounar af en sloeg zich om zijn borst. Tien seconden later lag de grote Filippijn op de grond en vier kronkels had de boa al om zijn borst en zijn benen geslagen. De kop van de boa hing boven zijn hoofd te wiegelen. Alleen de rechterhand van de reus was nog volledig vrij. Met een geweldige krachtsinspanning wrong hij zich op zijn zij en slaagde erin, zijn linkerarm half vrij te rukken. Dan greep hij de boa vlak onder de kop beet en met de dolk, die hij in zijn rechterhand hield, begon hij wild de hals van het monster te doorkerven. De stomme toeschouwers konden slechts gissen, met welk geweld de kronkels van de slang zich om het lichaam van de man knelden in een uiterste poging om hem te kraken en te verpletteren.

Niemand kon zeggen, wie van die twee overwinnaar zou zijn. Tounar bleef maar met zijn dolk in het lijf van de boa hakken, die hij middendoor probeerde te kerven. De boa bleef maar persen.

Joe sprong toe met opgeheven geweerkolf, maar de zware staart van de slang, die als dol over de grond zwiepte, sloeg hem tegen de grond. Voor hij zich oprichten kon, voelde hij de kleverige, koude aanraking van de slang, die zich om zijn benen slingerde. Hij brulde van afschuw.

(Wordt vervolgd.)

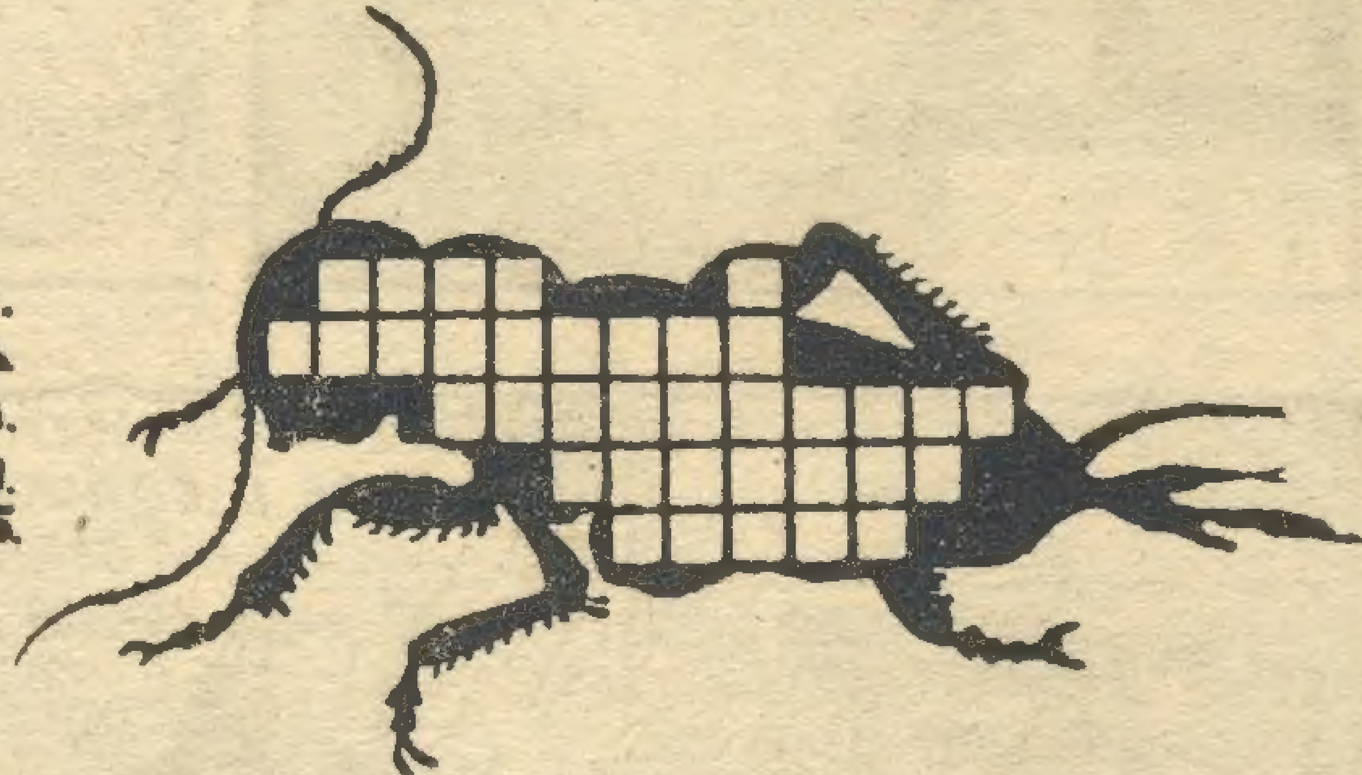
Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Azijn. — 2 : Electrische lamp. — 3 : Geldaristocraat. — 4 : Plezierjachten. — 5 : Inhoudsmaat.

VERTIKAAL

1 : Lengtemaat. — 2 : Muzieknoot. — 3: Loofboom. — 4 : Nattig koud. — 5 : Geplooide neerhangende halskraag of manchet. — 6 : Koraaleiland in kringvorm. — 7 : Tante. — 8 : Afkorting van Opus citatum. — 9 : Kleine hert. — 10 : Afkorting van arrondissement. — 11 : Stang tussen twee wielen.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ork. — 2 : Arm. — 3 : Maag. — 4 : Pasen. — 5 : It. — 9 : Feest. — 10 : Lorrie, Na — 11 : Va, Urn, Kl, Re. — 12 : Ei, Nest. — 13 : Els, Alt.

Vertikaal. — 1 : El. — 2 : Vis. — 3 : Kramp. — 4 : Kraai. — 5 : Mast. — 6 : Ge, Luna. — 7 : Forel. — 8 : Ernst. — 9 : Eer. — 10 : Sik. — 11 : Tel. — 15 : Hen. — 16 : Ar.

DE PATROELJE der Adelaren

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

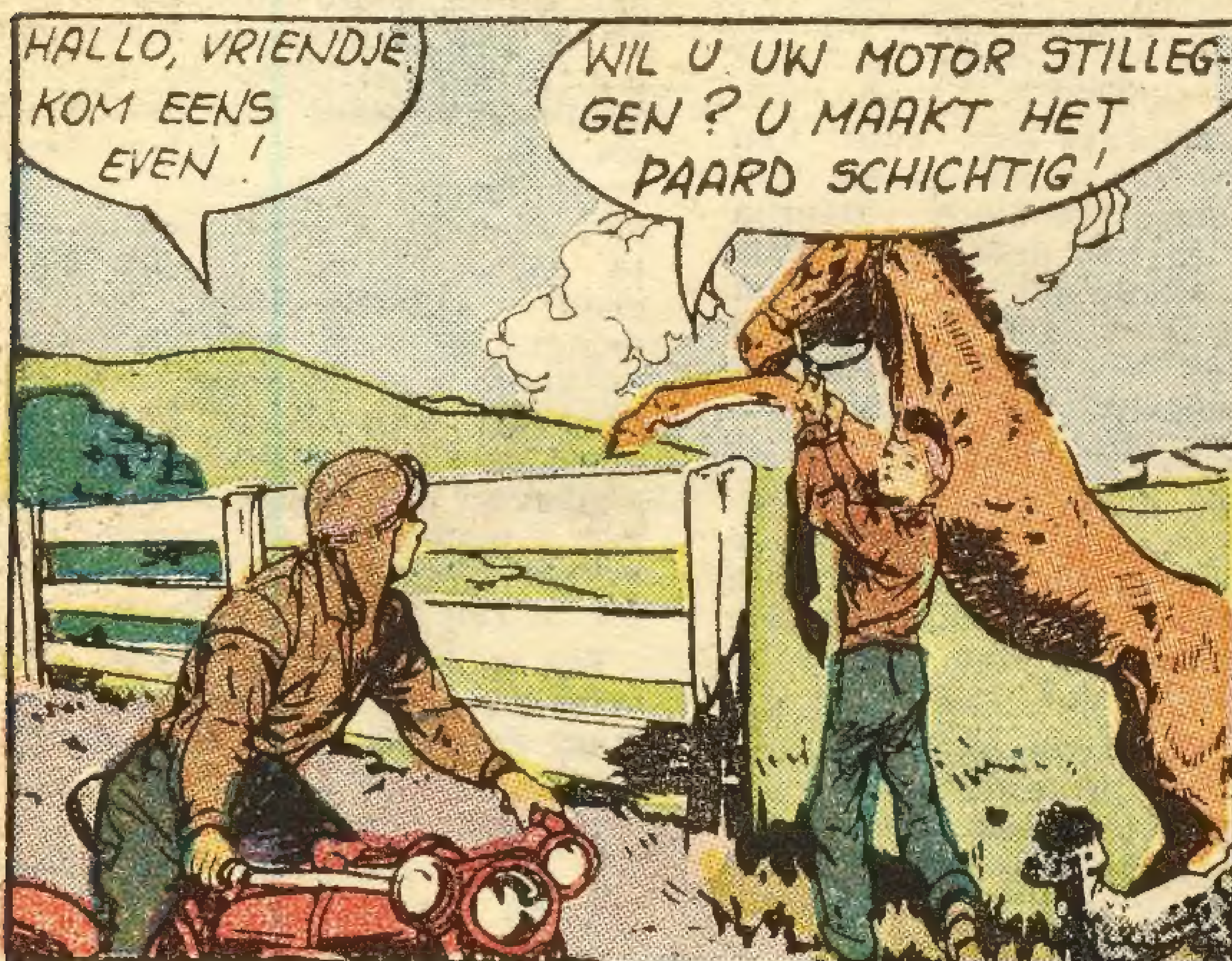

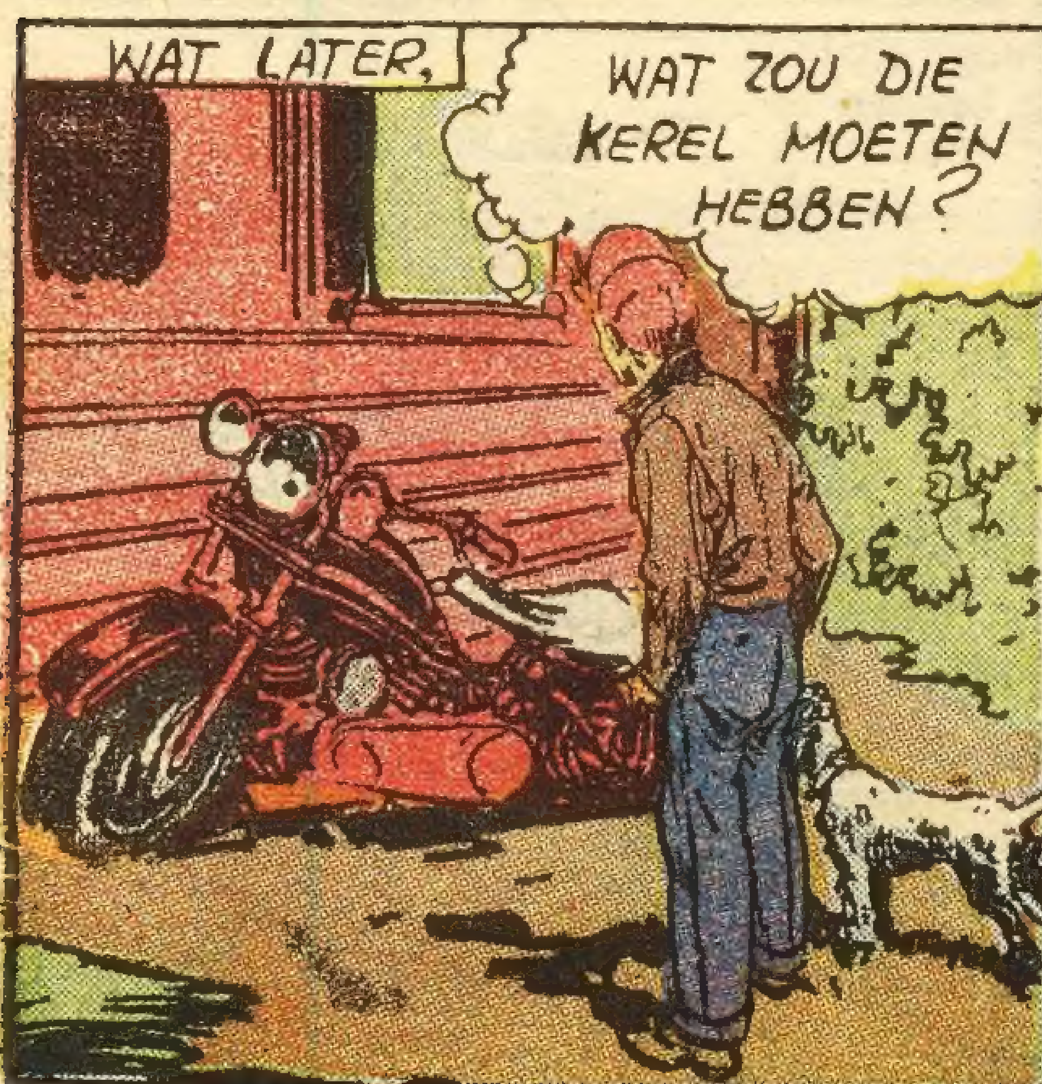

BINDEN JOLLIE MEE ROBBEDOEZEN IN ???

1.

Ik denk van wel, **PIERRE COSTA uit O. L. V. Waver.** Welke rakker is niet verlekkerd op een stevig ingebonden jaargang van Robbedoes ! Maar dat is geen gemakkelijk werk. En om aan jouw verzoek, en tevens dat van vele rakkers te voldoen daar gaan we !

Om te beginnen moet je alle Robbedoesnummers aan elkaar naaien. Dit heet het **innaaien.** Je legt ze in de goede volgorde op elkaar, schudt ze goed gelijk en merkt van buiten in potlood waar de naald moet in- en uitgaan. Zo is het misschien niet duidelijk. Maar onze tekenaar heeft zijn best gedaan om het je nog duidelijker te maken.

Het innaaien gebeurt in een **naairaam,** dat je heel goed zelf kunt vervaardigen.

Je neemt een mooie gladde plank van duimdikte (of driekwart duim) en zo breed en lang dat het grootste boek, dat je inbinden wil, er nog op kan. Daar breng je dan « de brug » op aan, zoals je dat op de tekening zien kunt. Je spant twee linten, die liefst een centimeter of vijf van de buitenkant van je boek blijven.

De naald nu moet juist **naast** de linten gestoken worden. Er dus niet doorheen steken ! (zie tekening). Ze moet telkens in het midden van elk boekdeeltje terecht komen, zodat je **geen bladen overslaat.** Daarom worden de plaatsen, waar de naald in en uit moet gaan ingekeept. Of, wat nog beter en gemakkelijker is, met de figuurzaag een millimeter of twee ingezaagd. Dan zijn alle bladen — ook de binnenste — van een inkeping voorzien en hoeft de naald geen openingen meer te maken. Ook in de boven- en onderkant (een centimeter of twee van de kant blijven !) maak je zo'n inkeping. Je moet dus in totaal zes groefjes zagen of snijden. (Bekijk aandachtig de tekeningen !)

Dan begint het **innaaien !**

Je neemt stevig garen, legt een stevige knoop in het eind van de draad en rijgt die door de stopnaald. Je neemt het eerste « Robbedoesje », legt het juist vóór de linten op de plank (zie tekening) en steekt je naald **van buiten naar binnen**, in het **eerste gaatje.** In het volgende gaatje kom je vlak naast het lint naar buiten. Je steekt opnieuw naar binnen in het derde gaatje, vlak naast het lint. Dan kom je weer buiten in het vierde gaatje naast het volgende lint, **omvat dit,** en steekt de naald naast dit lint weer naar binnen in het vijfde gaatje. Tenslotte komt ze langs het zesde gaatje, aan 't einde, weer naar buiten. **Je trekt je draad goed aan,** en zorgt ervoor, de knoop van het einde **niet** door de gaatjes te trekken. Anders moet je alles weer overdoen... met een dikkere knoop!

Daarna neem je het tweede « Robbedoesje » en legt dit in **de goede volgorde** (let hier vooral op) boven het eerste. Je gaat **vlak boven het gaatje, waar je uitgekomen bent,** in het buitenste gaatje van dit tweede deeltje, komt in het tweede gaatje (we vertellen nu in omgekeerde volgorde) juist naast het lint weer buiten, gaat weer rond het lint terug naar binnen (derde gaatje), komt in het vierde weer naast het lint naar buiten, gaat rond het lint, en steekt in het vijfde gaatje weer terug naar binnen om in het zesde weer naar buiten te komen en DOOR DE KNOOP TE NAAIEN van het eerste deeltje : trek nu maar stevig aan ! Niets kan er nog weg. Dan neem je het derde « Robbedoesje » en doet precies hetzelfde als wat je met het eerste gedaan hebt. Bij het zesde gaatje vergeet je niet DOOR DE LUS TE GAAN die, aan de tegenovergestelde kant van de knoop, het eerste boekje met het tweede verbindt. Daarna steek je in het buitenste gaatje van het vierde boekje, dat juist in dezelfde volgorde ingenaaid wordt als het tweede. Betuur even aandachtig de tekening en je zult het wel begrijpen!

Ik moet je de goede raad geven : van één jaargang **twee** boeken te maken. Die zijn dan niet zo dik en dus handelbaarder, omdat elk deel dan maar **26** nummers bevat.

Als je tenslotte aan het eind van je laatste deeltje gekomen bent, leg je je draad stevig vast, snijd de linten op zes à zeven centimeter vrij uiteinde af en... je boek is ingenaaid !

Nu komt het **in band brengen.**

De deeltjes zitten nog niet « vast ». Ze zijn nog erg beweeglijk. Daarom lijmen we de rug in met gewone boekbinderslijm (timmermanslijm gaat ook !) en zetten hem hiervoor — als het kan — tussen een pers, waar de rug een millimeter of anderhalf uitsteekt. Zo laten drogen !

Je kan zo'n pers gemakkelijk zelf maken ! Twee stevige houtblokken uit een harde houtsoort (eik, beuk) en twee lange vleugelmoeren (koop je in de ijzerwinkel, zegt P. K.) Heb je er geen dan leg je je boek maar op de zijkant van een tafel, een plank met gewichten er bovenop en klaar is Kees ! **Smeer echter geen lijm op één centimeter van de uiteinden.**

Is je boek droog, dan moet je het naar een drukker brengen om de zijkanten te laten « recht kappen ». Als er op die plaats harde lijm in de weg zit, springen er stukken uit het mes ! Voor je het echter wegbrengt, plak je voor en achter een dubbel «schutblad». Behangselpapier is hier goed voor te gebruiken ! Bekijk maar eens een ingebonden boek. De buitenste kant hiervan zal later tegen de kartons geplakt moeten worden.

Als je boek terugkomt is het prachtig glad aan de buitenkanten Zou er een kleine fout zijn, dan kan je die met fijn schuurpapier wegwerken.. Het zal echter niet mooi effen van kleur zijn, omdat de kleur van het papier niet steeds dezelfde is. Daarom staat het heel goed, als je je boek bijvoorbeeld bruin, groen of blauw « op snede » maakt ! Hiervoor zet je elke te kleuren kant in de pers, goed aanschroeven (anders dringt de verf naar binnen !) en kleur je de buitenkanten met een dik penseel. Je kunt hier nog het beste gewone (goede) waterverf gebruiken, waarvan je een genoegzame hoeveelheid vooraf klaarmaakt. Wat nog beter is (en mooier !) écoline !

En zo is je boek klaar... om verder te worden ingebonden ! Maar dat.. is iets voor volgende week !

Intussen roep ik jullie hartelijk toe : **Met ROBBEDOES vooruit en vooraan ! !**

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

NAAIRAAM... LINT... DUIMSPIJKER

5e BOEKJE
2e BOEKJE
1e BOEKJE
GANG VAN DE DRAAD...

BOEK IN PERS
OM EEN SNEDEKANT TE KLEUREN..

STEUNPLAATJES TENEINDE DE RONDGETROKKEN RUG NIET TE BREKEN...

HANDLEY PAGE
Hermes en Hastings

De « British Overseas Airways Corporation » ontving korte tijd geleden het eerste van de 25 bestelde Hermes IV-liners. De militaire uitvoering, de Hastings, is in groten getale bij de Royal Air Force in dienst. Het is dus wel interessant, eens even de ontwikkeling van deze twee vliegtuigen na te gaan. Verschillende versies van beide toestellen vliegen al of zijn ontworpen. De toestellen, die we echter het meest te zien krijgen, zullen Hermes-liners of R. A. F.-Hastings zijn. Daarom beperken we ons tot deze toestellen.

De « vader » van deze hele familie, G-AGSS, het Hermes I-prototype, verongelukte bij zijn eerste vlucht te Radlett in December 1945. Het prototype van de militaire versie, de Hastings, vloog voor het eerst te Wittering, op 7 Mei 1946. De uitslag van deze eerste vlucht bleek zo gunstig, dat verdere proeven slechts 16 dagen in beslag namen, wat een zeer korte periode mag genoemd worden.

De machine in kwestie was de TE 580. Ze vertoonde uitwendig veel gelijkenis met het verongelukte Hermes-prototype. Er werden slechts weinig veranderingen aangebracht, voor men de machine in productie nam.

De Hastings heeft een maximum-snelheid, die even boven de 525 Km.-u. ligt. Zijn vier Bristol Hercules-motoren verzekeren een kruissnelheid van 450 Km.-u.

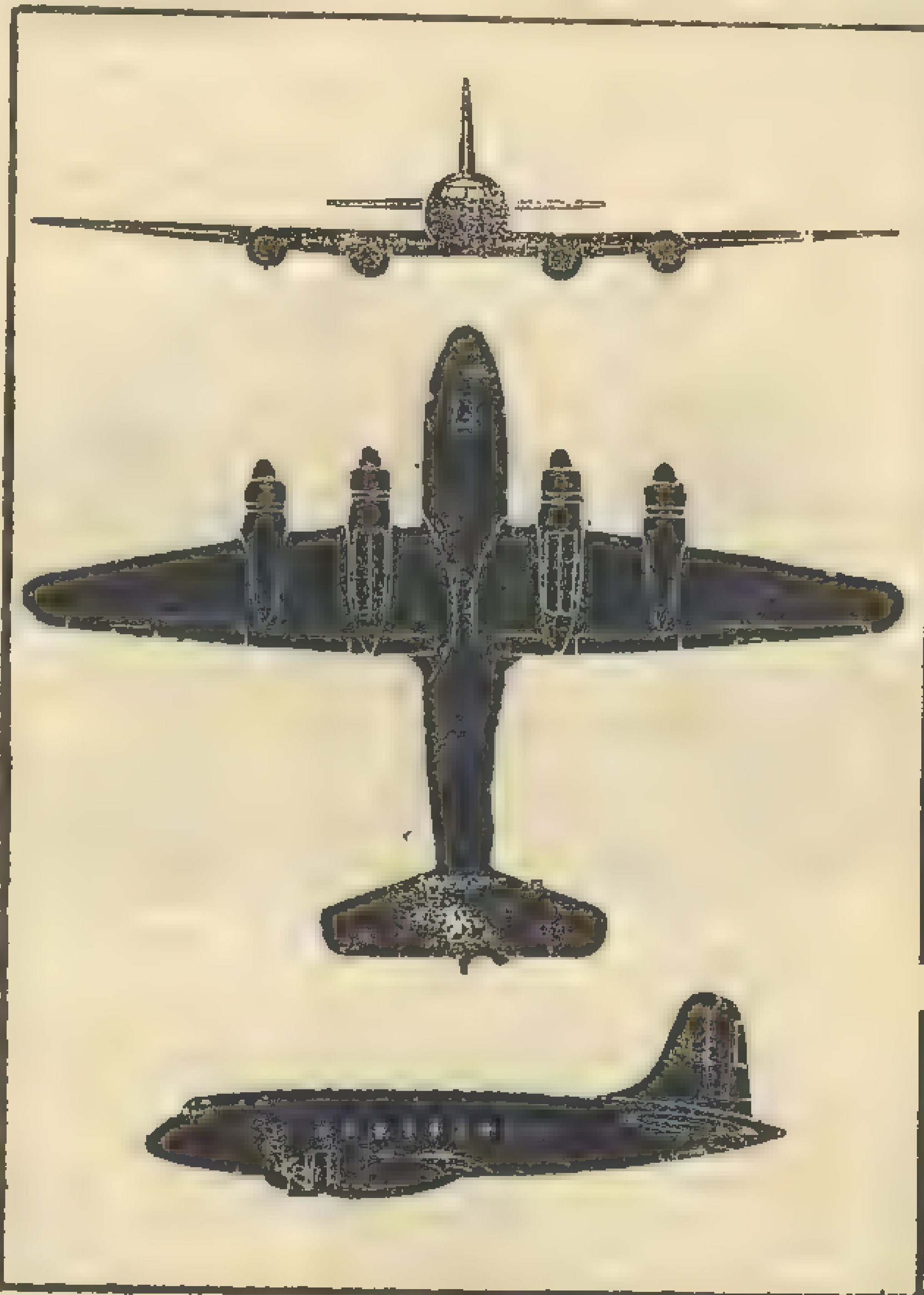

Hastings.
(The Aeroplane Spotter. - Copyr drawing

Niettegenstaande de zogenaamde « korte romp » is de kajuit nog 12 meter lang. De gemiddelde doorsnede is 3 meter. Het vliegtuig kan ingezet worden als vrachtvliegtuig, troepen-transport, ambulancevliegtuig of sleper van zweefvliegtuigen. Als vrachtvliegtuig kan het 7,5 ton stouwen. Ingezet bij troepentransport is er plaats voor 50 volledig uitgeruste militairen, of 30 valschermspringers en 20 voorraadhouders. Bij het vervoer van gewonden is er ruimte voor 32 liggende en 24 zittende patiënten, benevens vier oppassers en een ton uitrustingstukken. Aan de hand van deze cijfers kan men zich een gedachte vormen, welke mogelijkheden een vloot van deze toestellen biedt.

De volgende in de reeks was de Hermes II, waarvan het prototype, G-AGUB, (tevens het enige, ooit van deze versie gebouwde toestel) voor het eerst vloog in Augustus 1947. Bob had het voorrecht, nog geen maand later, tijdens de S. B. A. C.-show op Radlett in September 1947, een vlucht met dit toestel te mogen maken. De Hermes II was uitsluitend bedoeld als « research »-machine voor de latere Mk. IV. Daarom is er slechts één exemplaar van gebouwd.

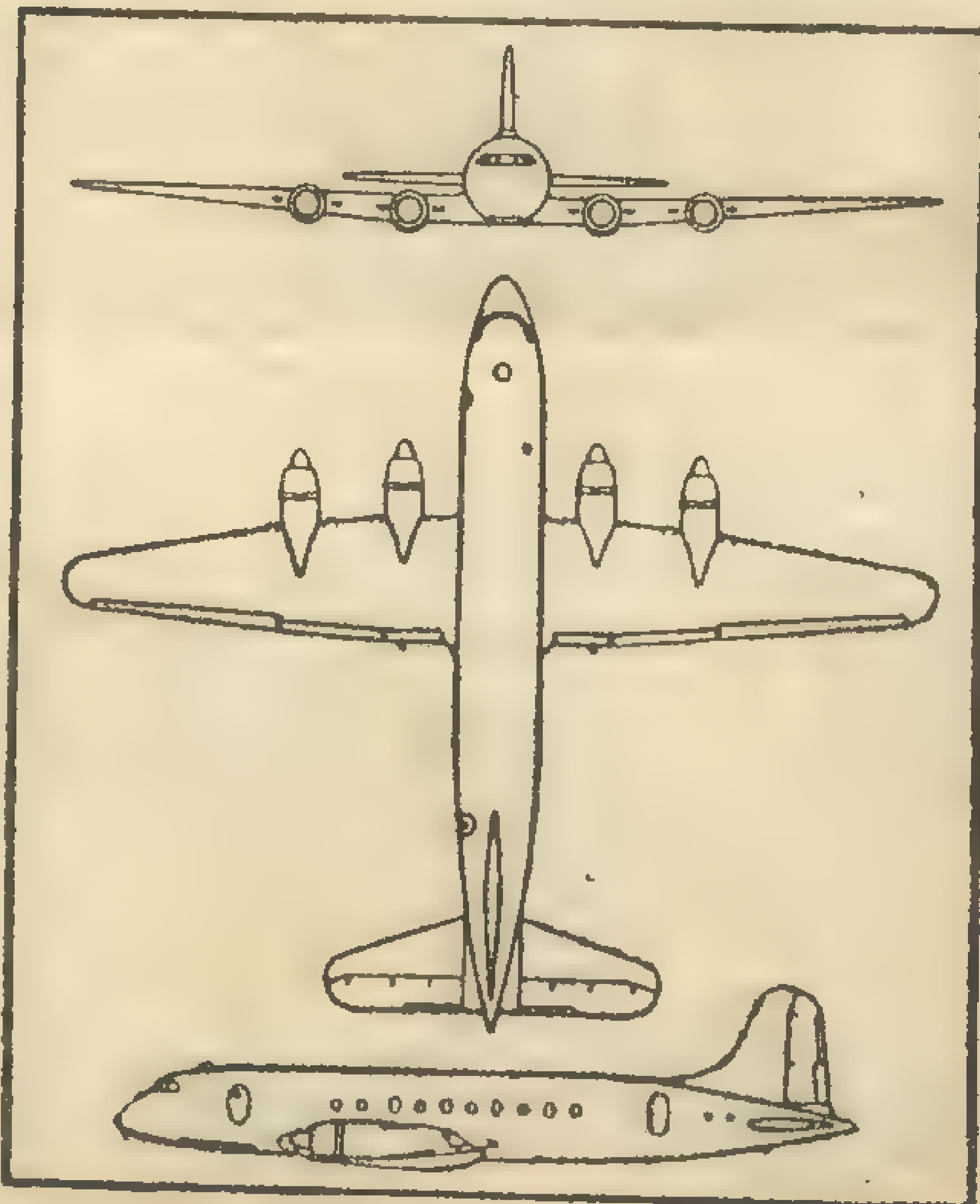
Uitwendig verschilt het met zijn voorgangers door een 4 meter langere romp, waarbij de verlenging echter gelijkmatig voor en achter de vleugel is aangebracht. Het toestel is nu sedert enige tijd verbonden aan de « B. O. A. C. Development Flight » te Hurn, voor het proefvliegen van de Hercules 763 motoren (die in de Mk. IV zijn ingebouwd), waarvan er twee als buitenste motoren geïnstalleerd zijn. De Hermes II heeft een gewoon staartwiel onderstel zoals de Hermes I.

Hermes II
(The Aeroplane Spotter - Copyr drawing)

De volgende Hermes, die vloog, en waarvan we nog iets moeten vertellen, is de zojuist genoemde Mk. IV. Deze versie vloog voor het eerst op 5 September 1948 en deed heel wat van zich spreken door tijdens zijn eerste vlucht op een plaatselijke show te verschijnen, en zijn demonstratie op de S. B. A. C.-show te Farnborough, nauwelijks twee dagen later. Het prototype, G-AKPF, vloog reeds 18 maanden, nadat het ontwerp werd aangepakt. De 25 toestellen, die de B. O. A. C. voor zijn Empire-routes bestelde, zullen weldra afgeleverd zijn.

Het toestel vertoont uitwendig veel gelijkenis met de Canadair IV, die weldra ook in dienst bij de B. O. A. C. komen. De « Spotters » (de Engelse naam voor de enthousiasten der vliegtuigherkenning) moeten wel even opletten om beide machines uit elkaar te kunnen houden.

Hermes IV.
(The Aeroplane Spotter. - Copyr. drawing.)

De Hermes IV heeft een neuswiel-onderstel, omkeerbare schroeven en een druk-kajuit. De raampjes zijn groter en vierkanter dan de « patrijspoorten » van de Mk. II, waarmee het, behalve z'n neuswiel-onderstel, veel gelijkenis vertoont. Interessant is het, te zien, hoe beide benen van het onderstel voorzien zijn van een dubbel stel landingswielen. De motoren zijn vier moderne Bristol Hercules-763, die bij de start elk 2.100 PK. ontwikkelen. Het toestel heeft plaats voor 63 passagiers, maar de machines, die de B. O. A. C. bestelde, zullen met meer comfort ingericht worden, zodat er slechts plaats zal zijn voor 40 passagiers.

De allerlaatste uitvoering is de Hermes V. Deze machine gelijkt uitwendig op de Mk. IV,, maar is uitgerust met vier Bristol Theseus schroef-turbines, die ieder een vermogen gelijk aan 2.500 PK. ontwikkelen en de kruissnelheid opvoeren tot 515 Km.-u.

Het Britse « Ministry of Supply » heeft twee toestellen van dit type besteld, dat echter allebei als proefmachines bedoeld zijn.

Tenslotte kunnen we nog even melding maken van enkele neven-ontwerpen. Van de Hermes I, waarvan het prototype bij zijn eerste vlucht verongelukte, worden misschien enkele exemplaren gebouwd.

De Hermes III is de nooit gebouwde uitvoering van de Mk. II met Bristol Theseus-schroefturbines. Buiten deze Hermes-afwijkingen bestaan er nog ontwerpen voor de gelijkschakeling van de Hastings met sommige der latere Hermes-uitvoeringen.

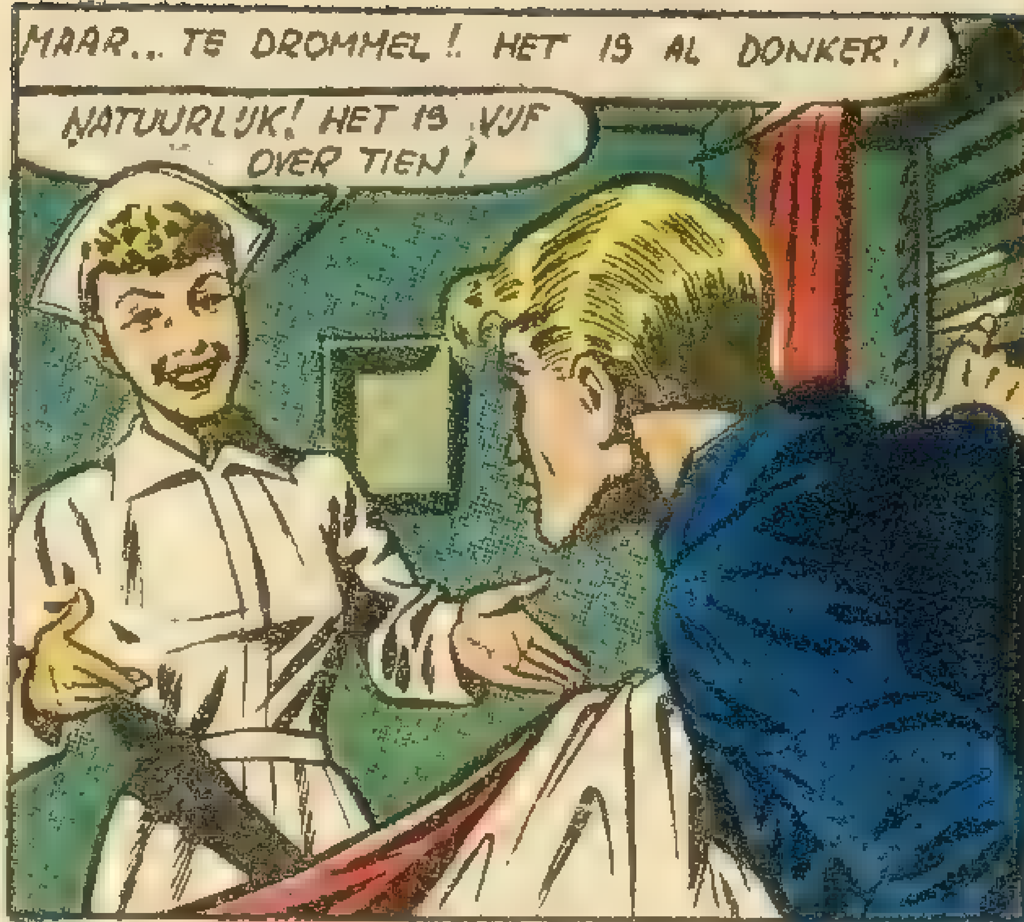
Wel interessant is de opmerking, dat de « Hermes » het eerste burgervliegtuig is, dat door Handley Page gebouwd werd sinds de Heracles Class-Liners van 1930. Alhoewel de nieuwe toestellen niet zo opvallend zijn als deze laatste, zal de machine weldra voldoende bekend zijn, om niet meer vaag als een « viermotorig vliegtuig » aangediend te worden.

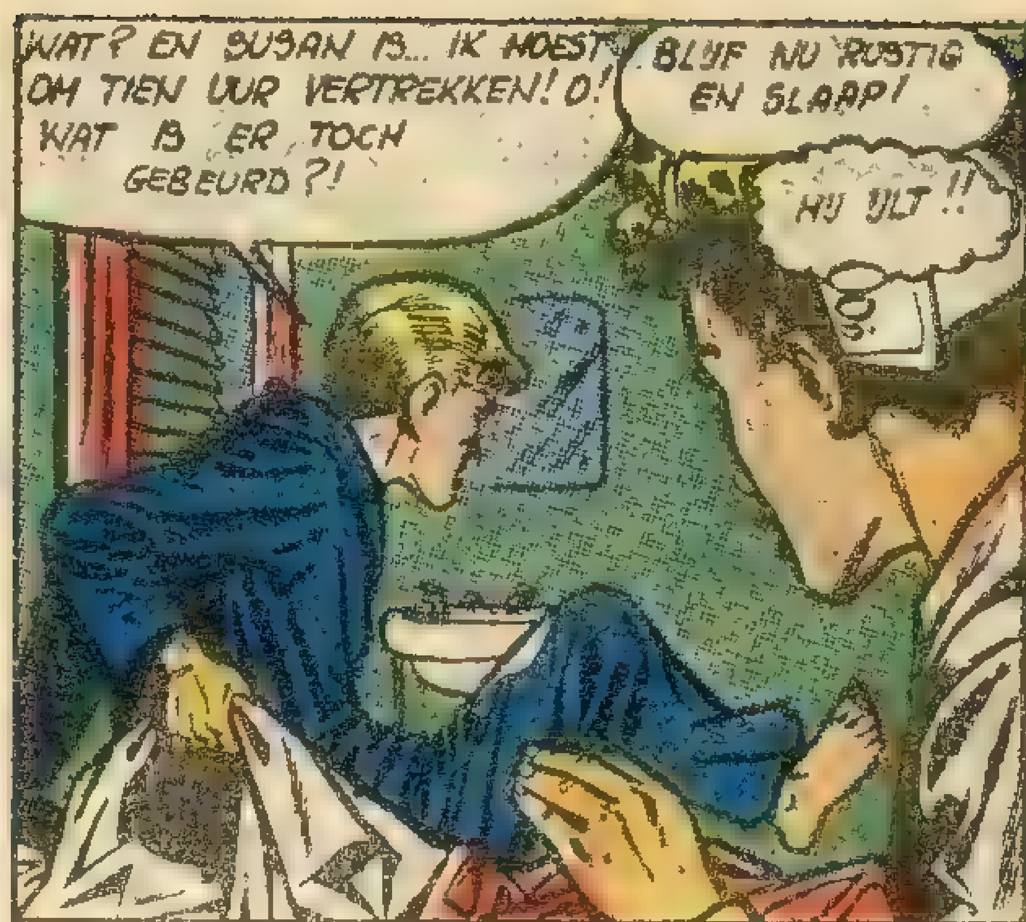
Vlieger BOB.

DE VLIEGENDE TIJGERS

DE AMERIKANEN HEBBEN HET VERRAAD ONTDEKT... DE ACHTERVOLGING WORDT INGEZET ..

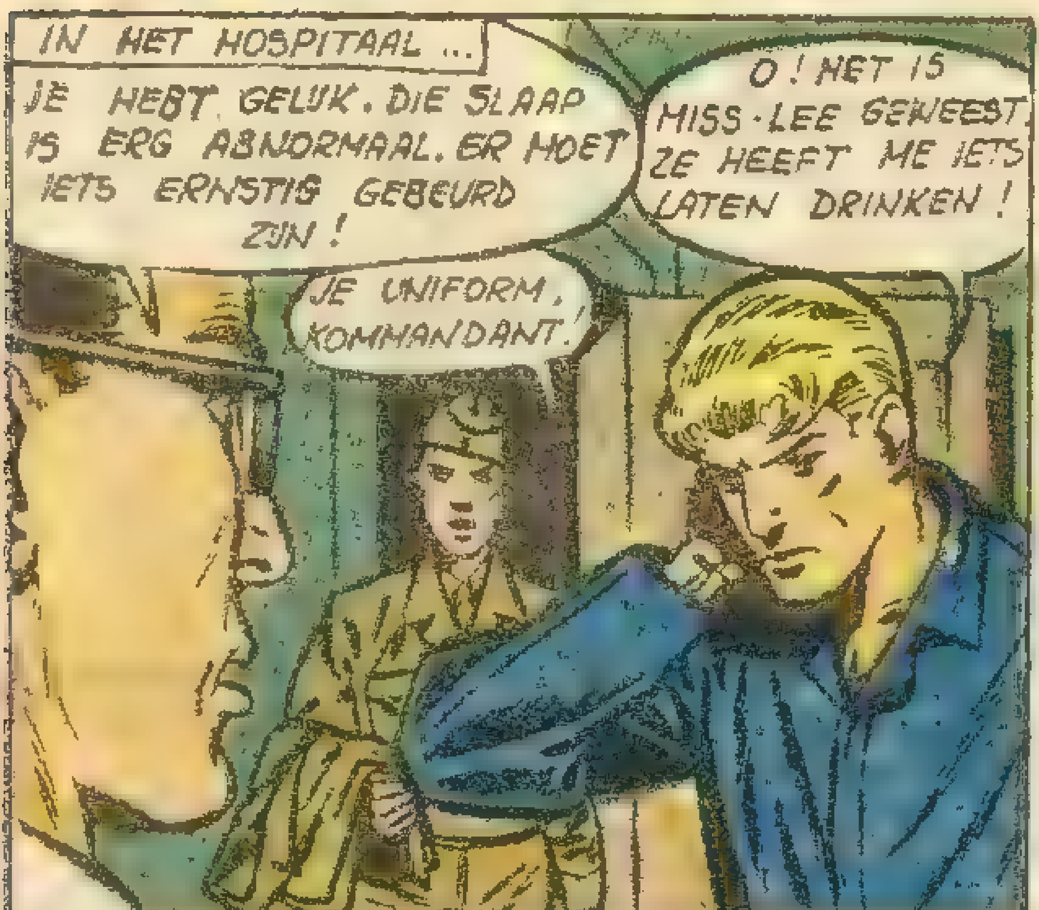

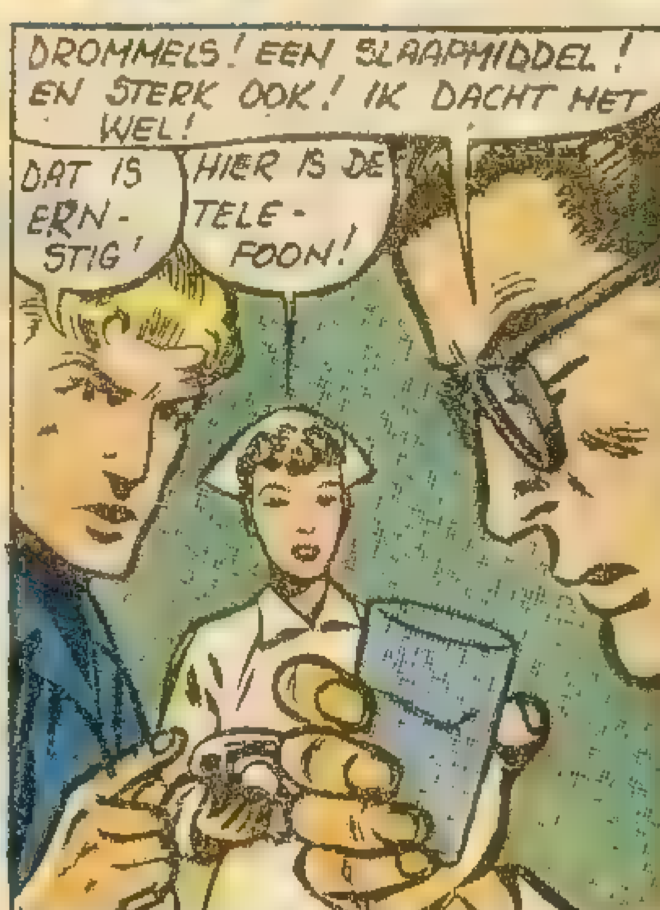

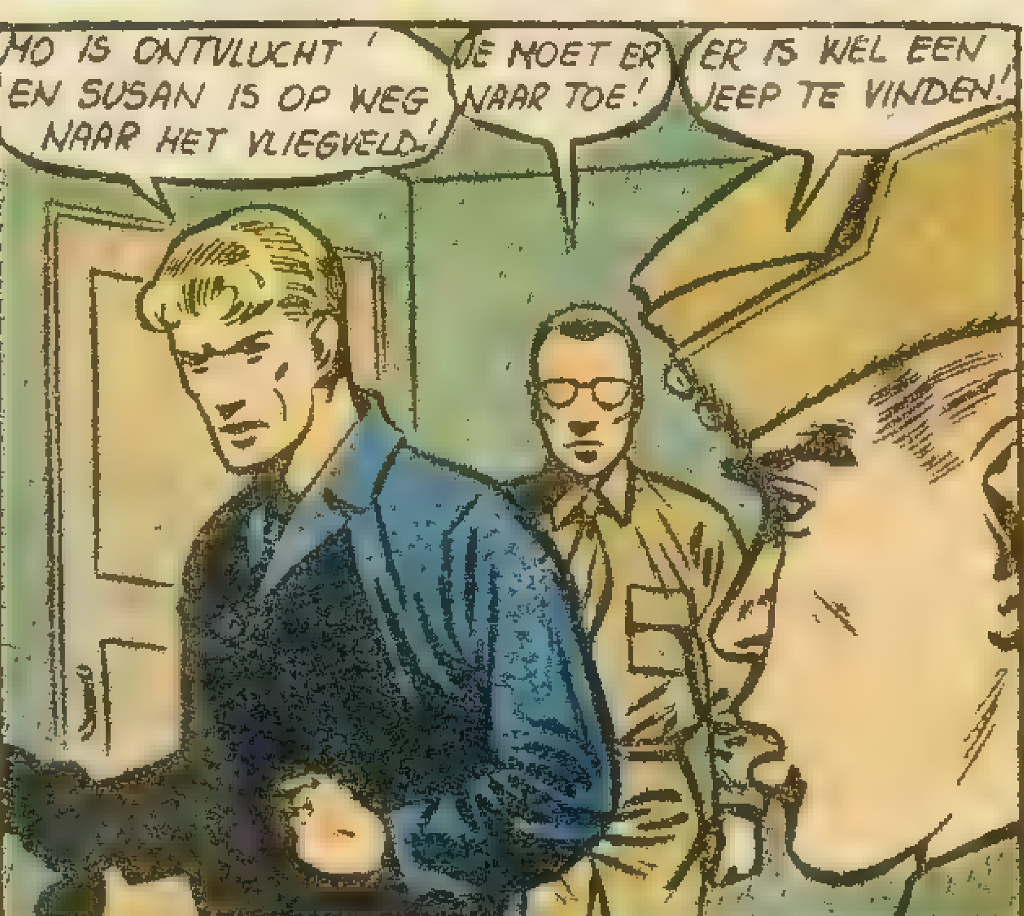

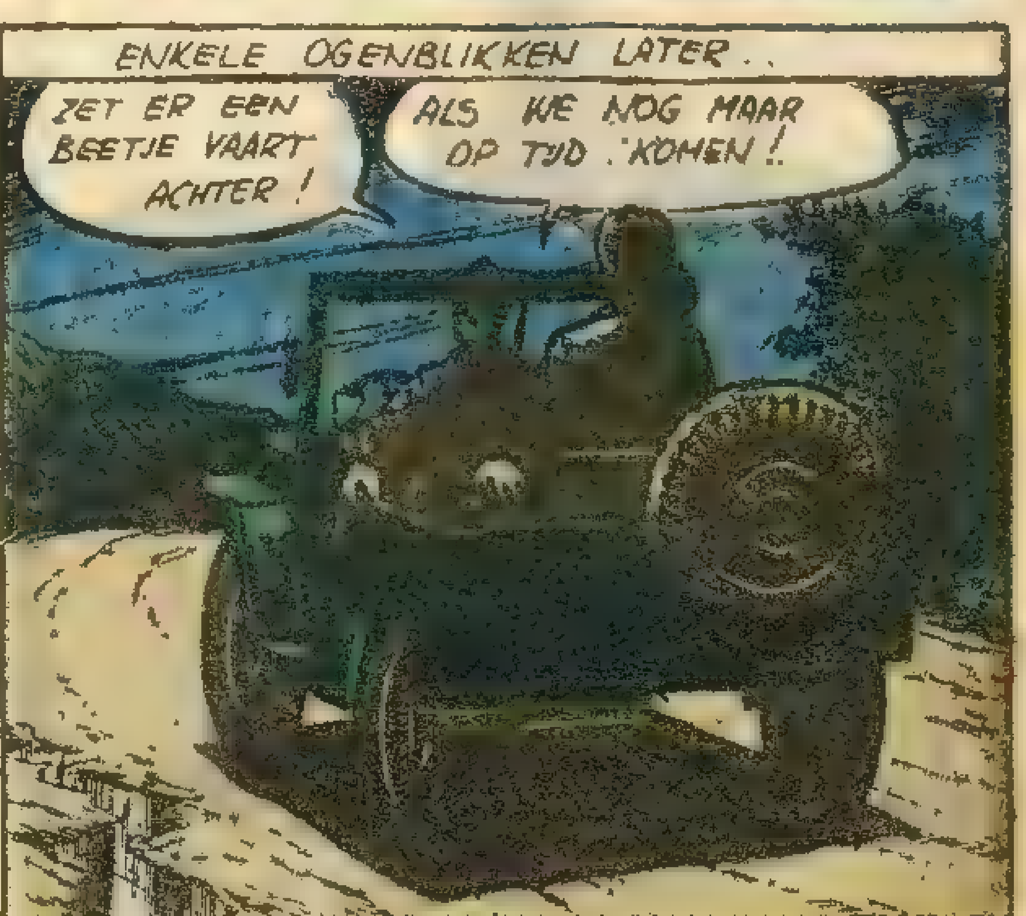

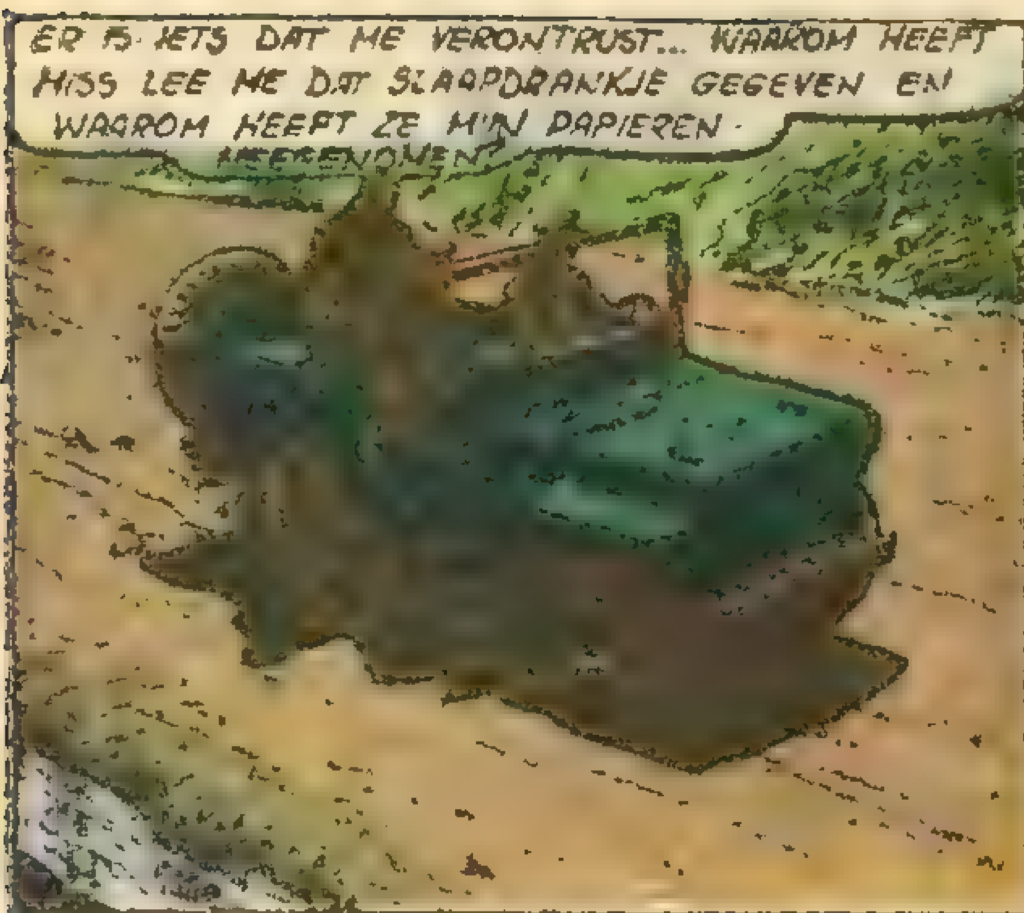

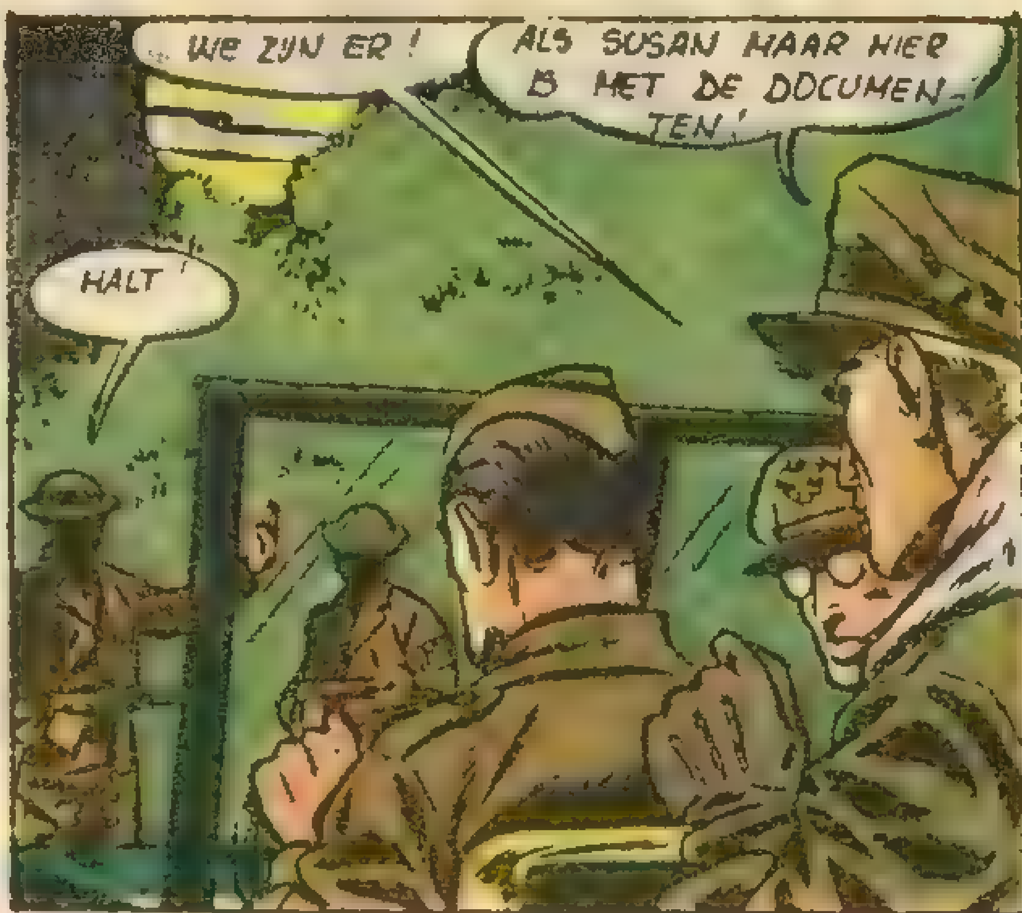

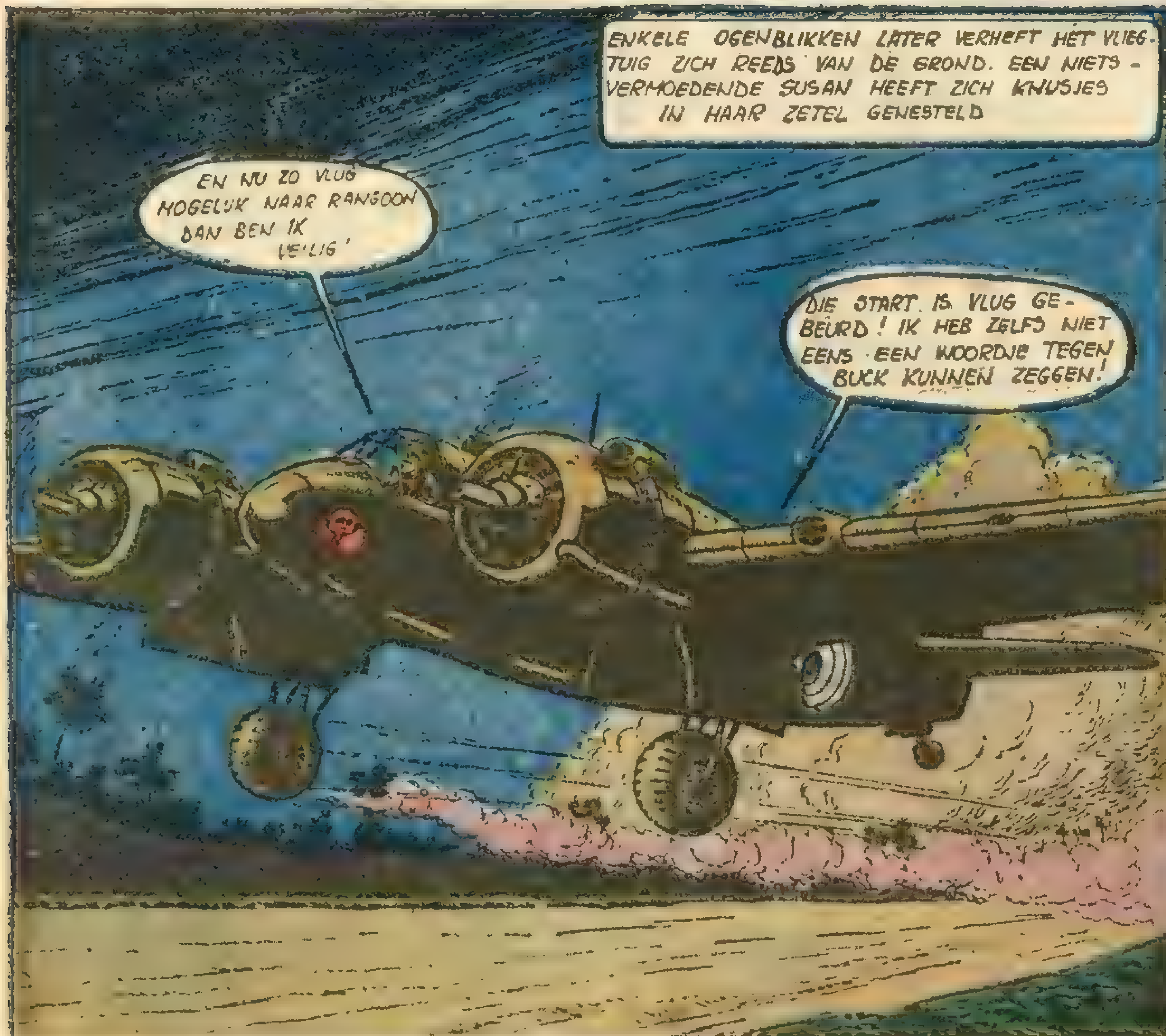

ER IS IETS DAT ME VERONTRUST... WAAROM HEEFT MISS LEE ME DAT SLAAPDRANKJE GEGEVEN EN WAAROM HEEFT ZE MIJN PAPIEREN MEEGENOMEN?

WE ZIJN ER!
ALS SUSAN MAAR NIET IS MET DE DOCUMENTEN!
HALT!

OP HET ZELFDE OGENBLIK
HET GROENE SIGNAAL! ALLES IS KLAAR! HA! HA! IK HEB DE PLANNEN! HET SPELLETJE IS GEWONNEN!

ENKELE OGENBLIKKEN LATER VERHEFT HET VLIEGTUIG ZICH REEDS VAN DE GROND. EEN NIETS-VERMOEDENDE SUSAN HEEFT ZICH KNUSJES IN HAAR ZETEL GENESTELD
EN NU ZO VLUG MOGELIJK NAAR RANGOON DAN BEN IK VEILIG!
DIE START IS VLUG GEBEURD! IK HEB ZELFS NIET EENS EEN WOORDJE TEGEN BUCK KUNNEN ZEGGEN!

JE PAPIEREN!
LUISTER! ER IS EEN VLIEGTUIG DAT OPSTIJGT. HEMEL ALS... MAAR NEEN DAT IS NIET MOGELIJK!

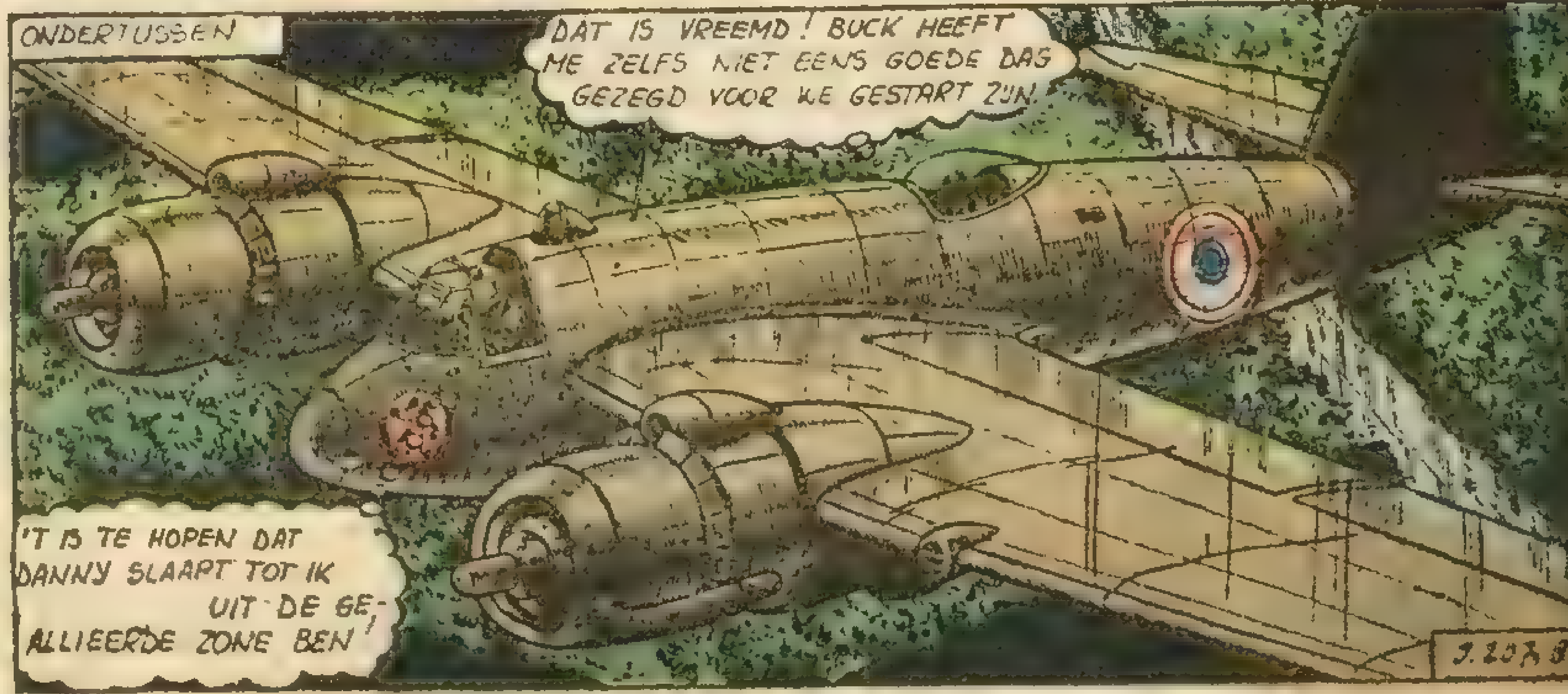

VLUG! LAAT ME DOOR. IK BEN COMMANDANT DANNY. MIJN PAPIEREN ZIJN GESTOLEN. VEEL TE INGEWIKKELD OM JULLIE TE VERTELLEN!
COMMANDANT DANNY?
WAT?!?
J. 207. 0.

HOU JE ONS VOOR DE GEK, MAN?
WIL JE EENS DE NAR UITHANGEN! JAMMER, VRIEND, MAAR WE HEBBEN DE COMMANDANT ZELF GEZIEN! EEN UURTJE GELEDEN NOG. MAAR! HIJ STIJGT JUIST OP MET DAT VLIEGTUIG!
?!
MP

EN ZIJN PAPIEREN WAREN IN ORDE OOK!
KOM! GENOEG GRAPPEN! VOLG ONS!
MAAR IK WORD GEK!

ALLES IS ME DUIDELIJK... EEN ANDER HEEFT DE PLAATS INGENOMEN MET MIJN PAPIEREN!
ALS WE NU MAAR VIJF MINUTEN VROEGER...
GENOEG! KOM!

EVEN LATER...
HET IS DANNY! IK HEB JUIST HET HOOFDKWARTIER OPGEBELD!
WIE WAS DIE ANDERE DAN?
HET IS DIE VALSE MO-SJOENG-JOENG!

ONDERTUSSEN
DAT IS VREEMD! BUCK HEEFT ME ZELFS NIET EENS GOEDE DAG GEZEGD VOOR WE GESTART ZIJN!
'T IS TE HOPEN DAT DANNY SLAAPT TOT IK UIT DE GEALLIEERDE ZONE BEN!
J. 207. 8

IETS OVER VLEERMUIZEN

EN DE MAAN

DOOR MYRTAL

Je hebt ze op zomeravonden wel eens bezig gezien! Zig-zaggend, grillig zich wendend en kerend, waarbij je je afvraagt, hoe het mogelijk is, dat ze niet tegen een muur of een andere hindernis te pletter vliegen! Maar onze vleermuizen zijn prachtige acrobaten. Zelfs in het pikkedonker zetten ze hun toeren onvermoeid voort en van ongelukken hoor je niet!...

's Avonds trekken die beestjes op jacht. Vliegjes, mugjes en spinnen beleven dan een benauwde tijd, want zij staan op het menu van madame Vleermuis. En zelfs al zitten ze in het pikkedonker tegen een muur of onder een blad, dan nog loopt hun kostbare, korte leventje afschuwelijk gevaar als er een vleermuis in de buurt is. In een ommezientje verdwijnen ze in het geopende muiltje van deze nachtjager.

Je zou dat misschien minder fantastisch vinden, als alles zich niet in de schemering of het avonddonker afspeelde. Ja, het blijft een sterk staaltje: in het pikkedonker in volle vlucht een mugje van een muur te pikken. Dat speelt de vleermuis klaar. Zij « ziet » haar prooi als was het middag!

Is ze dan « nyctaloop » of « nachtziende », zodat ze in het donker beter ziet dan overdag? Denk aan onze poesen, uilen en dergelijk gedierte.

Lange tijd meende men dat. Tot proeven de geleerden deden aarzelen. Een blindgemaakte vleermuis vloog en ving even uitstekend als haar ziende zusjes! Maar toen men haar neusgaten met was dichtstopte, vloog ze helemaal niet meer. De onderzoekers zaten met het geval...

Tot de voortschrijdende wetenschap nieuw licht op dit probleem wierp.

Zo rond 1920 begon de geleerde wereld zich te interesseren voor het rijk der trillingen.

Je weet toch, dat alles trillingen uitzendt? Sommigen van die trillingen kunnen wij horen. Anderen, de meeste zelfs, kunnen onze zintuigen niet registreren. Die noemen we dan maar ultra- of supersonisch. Met behulp van fijne apparaten kwam men er toen achter, dat een vleermuis tijdens haar vlucht door de neusgaten bundels suprasonische geluiden uitzendt!

Zo'n geluidsstootje duurt ongeveer een vijf duizendste seconde en ongeveer dertig keer per seconde stoot ze dat geluid uit. Die krachtige, maar ultrasonore kreetjes klinken tot een afstand van ongeveer vier meter door.

Als ze tegen een hindernis botsen, kaatsen ze terug, zwakker of sterker, alnaar de aard van het object. De uiterst gevoelige oren van de vleermuis vangen die echo op. Naar de aard van 't geluid is het beestje dan in staat om zich een zeer getrouw beeld te vormen van de hindernis in kwestie, waarheen ze vliegt. Zo is het te verklaren, dat we een vleermuis vaak tot vlak tegen een muur zien vliegen om op het laatste ogenblik met een sierlijke fladder weer weg te draaien, maar .. waarbij ze het vliegje toch van de muur gepikt heeft.

Een andere vraag is, of het diertje zijn eigen geluid en de echo ervan niet verwarren kan. Ook dat hebben de geleerden uitgevist. Er is geen verwarring mogelijk. Terwijl de kreetjes uitgestoten worden (een vijf duizendste seconde) wordt tegelijk het gehoor afgedekt, dat echter onmiddellijk weer in functie kan treden om de echo op te vangen.

Zeker is dus, dat de vleermuis een eigen ultra-sonische zender heeft. Ze is trouwens niet het enige dier, dat zoiets heeft. Ook de sidderaal zendt trillingen uit. Dit zijn echter geen geluidsgolven, maar electrische trillingen.

Wat dus zeggen wil, dat dieren als de vleermuis en de sidderaal al duizenden jaren lang voor hun persoonlijk gebruik er peilstations op na houden, die onze geleerden eerst tijdens de laatste oorlog ontdekten. Inderdaad zijn « ASDIC » en « RADAR », waarvan jullie allemaal wel eens gehoord hebben, in beginsel niets anders dan uitzendingen van ultra-sonore (ASDIC) of electrische (RADAR) trillingen. De golven kaatsen tegen een of andere hindernis. Daartoe geschikte apparaten vangen de echo's op en zetten ze in stralen om, zodat we de omtrek van die hindernis « zien » kunnen.

Zo kan een schip, dat met radar uitgerust is, in dikke mist toch varen. Op een speciaal scherm « ziet » men de andere schepen, de kust, enzovoort, zodat men bijna als bij heldere hemel toch zijn weg vervolgen kan. Hetzelfde geldt voor vliegtuigen.

Dit alles opent weidse perspectieven.

Als men over een radar-toestel beschikken kan, krachtig genoeg om golven naar een planeet te sturen — naar de maan bijvoorbeeld — dan horen we ook vandaar de echo... Hebben we « contact », zeggen de vaklui!

Inderdaad, zo is het! In 1946 in de staat New-Jersey (Ver. Staten), richtte men een sterke radar-zender naar de maan, die toch 380.000 Km. van ons vandaan is. En men was in staat de echo's op te vangen op een strook fotopapier. Onmiddellijk na de proef ging men de foto ontwikkelen en... met kloppend hart zag men op de foto echogeluiden verschijnen, die helemaal van de maan kwamen.

Heen en terug hadden die golven er twee en een halve seconde over gedaan. Dat was voor de eerste keer in de geschiedenis, dat er vanaf de aarde contact genomen is met de maan.

Natuurlijk worden deze proeven doorgezet en zo is men thans bezig, een reliefkaart van de maan te tekenen (een kaart die hoogten en diepten aangeeft) met behulp van deze peilingen. De geleerden denken er ook al aan om zo'n kaart van onze zon te maken. Daar zullen de golven echter wel een tijdje langer over moeten doen, maar dat is dan ook alles! Stel je voor: die golven planten zich voort slechts met een snelheid van 300.000 Km. per seconde. En dan te weten, dat er sterren zijn, die zover van ons verwijderd in de oneindigheid suizen, dat die golven er honderden millioen jaren over moeten doen om op hun uitgangspunt terug te keren!

We begonnen ons praatje met een vleermuis en verzeilden op de maan... Ja, het kan raar gaan! Maar duidelijk is nu ook voor jullie: het beginsel van ASDIC en RADAR bestond in de schepping al sinds onheugelijke tijden. De mens deed bij slot van rekening niets anders (maar pet af voor degenen, die dat vonden!), dan die verborgen krachten zich te nutte maken. Je kunt er zeker van zijn, dat alles nog lang niet ontdekt is en dat er ook nu nog krachten in onze schepping bestaan, die eerst eeuwen later tot gelding zullen gebracht worden. Niets gaat verloren, niets komt erbij, alles is slechts overgang en ontwikkeling. Tenminste in de orde der natuur!

W. MYRTAL.

HUP HOPPEDOES

WE GAAN « CROSSEN » !...

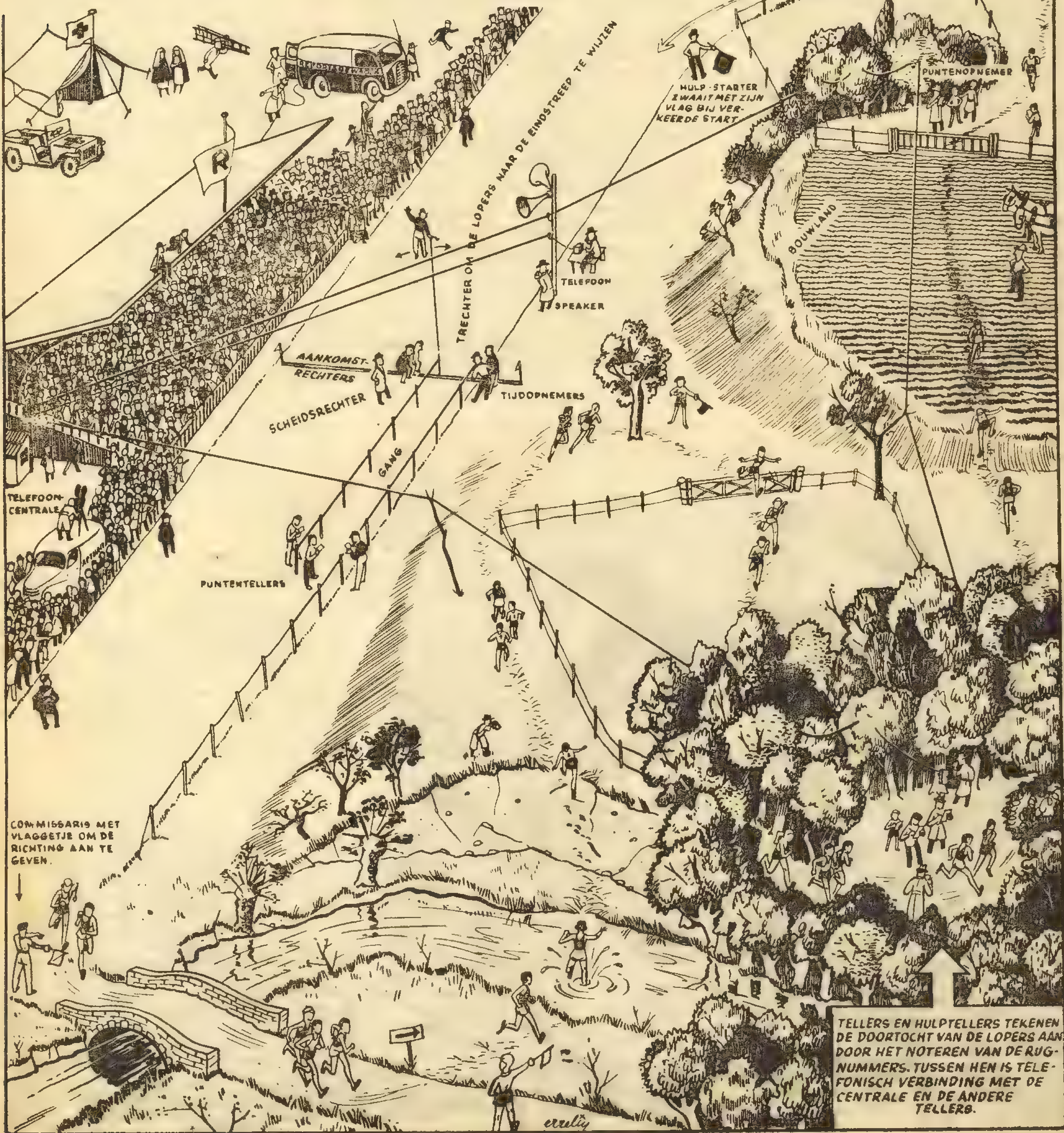
Mensenkinderen, wat een opwinding ! De plaatselijke athletiekclub organiseert een cross-country, waaraan heel wat ploegen deelnemen. Alle sportievelingen zijn opgeroepen, zelfs zij, wier sportieve verrichtingen zich bepalen tot het lezen van hun sportkrantje ! Ieders medewerking werd verzocht en vanzelfsprekend ook van Frank en zijn rakkers.

Wij kregen een vertrouwensbaan. We mogen het parcours aftekenen met repen papier. Al heel vroeg zijn we uit de veren om ons van onze taak te kwijten. Gauw, gauw onze morgenboterham naar binnen gewurgd om toch maar op tijd te zijn !

Het is maar frisjes ! We staan te stampvoeten op onze posten van commissarissen en puntentellers.

Maar toen na de wedstrijd er een receptie gegeven werd om de winnaars te vieren, zwol ons hart van trots, waar de inrichters van de wedstrijd ons hartelijk dankten, dat ook wij ons steentje hadden bijgedragen om de wedstrijd zo volkomen te doen slagen. En we mogen met recht trots zijn, aangezien wij hebben meegewerkt om de zaak op wieltjes te laten lopen !

FRANK.

De zwerftocht

TOEN de zon achter de heuvels van Granson dook en de avond reeds in de lucht hing, woedde de geweldige slag nog tomeloos voort. Zwaarden kapten en kerfden, bijlen werden gezwaaid, lansen geslingerd en wolken pijlen joegen over het slagveld...

Het zweet stroomde onder de ijzeren harnassen, uit zwarte en reeds aangekorste wonden vloeide traag het bloed. De lage zonnestralen schoten gensters in de lanspunten der Landsknechten en in de flitsende zwaarden der ridders.

Aan het hoofd van zijn dappere Boergondiërs vocht Karel de Stoute diep in de gelederen der huurtroepen van Lodewijk XI van Frankrijk. Zijn geweldig slagzwaard hieuw brede bressen in de steeds zich weer dichtende rijen van zijn vijanden. Hij had al het derde paard onder zich, daar er reeds twee onder hem waren weggeschoten. Zijn helm met wuivende pluim dreef als het ware op het strijdgewoel. Karel weerde zich geweldig. Maar én door zijn gestalte én door zijn uitrusting is hij natuurlijk een gemakkelijk mikpunt voor de vijandelijke boogschutters. Voortdurend snorren er pijlen in zijn richting, als het ware aangetrokken door het flikkeren van een reusachtige diamant op zijn helm, die in de laatste zonnestralen vonken schiet...

En half uur later sneuvelde Karel de Stoute met het gezicht naar de overmachtige vijand.

De diamant, die hier voor het eerst in de geschiedenis opduikt, en nog wel op de helm van de ridderlijke hertog Karel de Stoute, is op zichzelf een fortuin waard. Hij draagt een naam en heet de « Sancy ». Het is een steen van 53 karaat. Een karaat is 20 centigram, dus zeer de moeite waard !

De avond van de slag van Granson en Murten (1476) stroopte een Zwitsers huurling de lijken der gesneuvelden. Daarbij vond hij een blikkerende steen, die buitengewoon bewerkt was. Het leek hem een aardig keitje en hij stak het daarom in zijn zak. In de verste verte wist deze man niet, dat dit de Sancy was, die uit de helm van Karel de Stoute gesprongen was...

Dagen verliepen.

Bij een braspartij kwam de Zwitserse huurling zonder geld te zitten. Hij verpatste de diamant voor twintig soldi aan... een zwerver.

In die tijden waren er trekkers, die van plaats naar plaats zwierven. In het begin waren het boetelingen en pelgrims, rechtschapen lieden dus. Maar allengs werden het lastige bedelaars en gespuis, die meer in de herbergen zaten, dan in een Godshuis of klooster en die een plaag werden voor de streek, waar ze doortrokken. De kerk nam strenge maatregelen, maar velen wilden niet luisteren en vonden het een prettig en gemakkelijk bestaan, zo'n zwervend leven langs 's Heren wegen en in de buitenlucht !

Hoe de man heette, die op die manier eigenaar werd van de Sancy weten we niet. Laten we hem Luciaan noemen.

Na ongeveer een jaar had Luciaan dringend nieuwe kleren nodig. Hij had blijkbaar dat jaar niet heel veel bij elkaar gebedeld of de benodigde som daarvoor opzij kunnen leggen. Ook zijn bedelzak begon sporen van slijtage te vertonen. Het was hoog nodig om een nieuwe aan te schaffen. Waarin moest hij anders zijn hebben en houden bewaren, vooral de steen, die hij in Zwitserland gekocht had.

Als hij die eens verkocht ? Hij deed het eigenlijk liever niet, want hij vermoedde wel, dat het een steen van grote waarde was.

Op zekere dag begaf hij zich naar een oude klerenjood. Hij liet hem de diamant zien. Of meneer ook kon zeggen, wat die waard was...

De Jood was slim. Hij deed juist, alsof hem heel de zaak niet interesseerde, nam de diamant onverschillig op, zette zijn brilletje brommend recht, keerde en draaide de steen, woog hem, blies erop en zei toen verachtelijk :

— Wel, man, daar heb ik geen zin in. Pak je glazen kei maar weer mee en ga elders proberen, of iemand zo gek is, daar geld voor te geven !...

— Maar, meneer... vroeg de zwerver kleintjes. Misschien, dat u hem verder verkopen kunt !

— Als je hem met alle geweld kwijt wil, zuchtte de Jood, geef ik je er een goede daalder voor...

Onze Luciaan berekende vlug. Een daalder was in die tijd heel wat meer dan nu ! Daarvan kon hij zeker een nieuwe pij kopen, een nieu-

van een diamant

we bedelzak en mogelijk nog een paar schoenen. Dan zou hij in de natte sneeuw geen koude voeten meer hebben.

Luciaan sloeg dus toe en de diamant verwisselde nogmaals van eigenaar.

Dan verdwijnt de Sancy voor ongeveer een eeuw uit de geschiedenis. Hij duikt daarna weer op, als behorend tot de kroonjuwelen van Portugal.

Hoe hij vanuit de smerige uitdragerswinkel zijn weg daarheen gevonden heeft, is nooit met zekerheid achterhaald. Waarschijnlijk heeft een of ander rentmeester van een adellijk heer tussen de rommel de steen ontdekt en hem toen voor een zacht prijsje gekocht op rekening van zijn meester. Hij zal daarna de huif af kap van een edelvrouw versierd hebben of gefonkeld op het fluweel en goudbrokaat van feestkleren voor hij naar Portugal verhuisde.

Misschien heeft hij ook wel als sieraad gezeten op de mantel of in het hout van een der oude heiligenbeelden, zoals ze prijkten in de kerken of slotkapellen der hoge heren.

De Sancy zou nog altijd deel hebben uitgemaakt van de Portugese kroningsschat als de koning niet op een goede dag besloten had hem, bij wijze van geschenk, aan te bieden aan Hendrik III van Frankrijk. Daarvoor stelde hij een speciale koerier aan.

Deze man heette Gador, een der trouwste dienaren van de koning van Portugal. Geknield voor zijn soeverein zwoer hij liever te sterven dan de diamant in vreemde handen te laten.

Er werd een reisweg uitgestippeld. Gador kreeg een sterke lijfwacht mee en was zodoende toegerust om zijn zending naar behoren te volbrengen. Het Franse Hof werd gewaarschuwd en ook Frankrijk nam de nodige voorzorgsmaatregelen. Veiligheidshalve maakte Gador een grote omweg. Hij reisde eerst helemaal tot aan de Franse Jura om dan recht op Parijs aan te houden.

Op de vastgestelde dag verscheen Gador echter niet binnen de poorten van de hoofdstad. En ook niet de volgende dag of de dagen daarna! Heel het Hof raakte in opschudding. In alle richtingen werd gezocht en zo vond men een laatste spoor van Gador voor hij de grote wouden van de Jura had doorgemoeten. Daarna niets meer...

Eerst een week later ontdekte men zijn lijk, verborgen onder takkebossen opzij van een holle bosweg.

Hij was klaarblijkelijk door rovers aangevallen. Zijn groepje moest zich hardnekkig verdedigd hebben, maar allen werden gedood en uitgeschud. Naar alle waarschijnlijkheid was de kostbare diamant wel voorgoed verloren!

Het Louvre, het toenmalig koninklijk paleis, vond dit tragisch einde verschrikkelijk.

Heel de politiemacht van het land werd ingezet om de rovers op te sporen. Iemand aan het Hof opperde toen het idee om het lijk van de ongelukkige boodschapper eens nader te onderzoeken. Dat werd gedaan en tot ieders verwondering vond men in de maag van de vermoorde... de kostbare Sancy terug!

De moedige koerier had blijkbaar, toen hij zag, dat hij de strijd verliezen ging, de diamant ingeslikt en zo nog zijn eed gestand gedaan, liever dan hem in de handen der rovers achter te laten.

Was dit het einde van de belevenissen met de Sancy? O neé!...

Weer later is kardinaal Mazarin bezitter van de steen. Daarna komt de Sancy opnieuw aan het Franse Hof. Lodewijk XV droeg lange tijd deze diamant, met veel andere bekende stenen, zoals de « Regent ».

Toen barstte de Franse revolutie los. Wat aan juwelen niet gestolen werd kwam in een bewaarplaats terecht, waar verschillende bezittingen van de kroon werden opgeborgen. Onder meer ook de Sancy en de Regent.

Op 17 September 1792 werd echter de bewaarplaats geplunderd en verdwenen de stenen opnieuw. Als bij een wonder werd de Regent later teruggevonden. Van de Sancy geen spoor meer...

Eerst veel later duikt de steen weer op, nu deel uitmakend van de kroonjuwelen van de Russische tsaar. Dat is het laatste, wat we van de Sancy weten.

W. MYRTAL.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam die je graag zou dragen

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes Ommeganckstraat 21 Antwerpen Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr te betalen) De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56 Bergen op Zoom en betalen Fl 1 20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij n krantenverkoper kunnen aanschaffen vragen de prijs van een abonnement Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 20 April tot einde Juni :

VOOR NEDERLAND : Fl. 2.75.

VOOR BELGIE : Fr. 44.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland Per postwissel aan « Robbedoes » Bolwerk Zuid 56 Bergen op Zoom, voor België : Door storting op Postrekening 3621 59 van « Robbedoes » Ommeganckstraat 21 Antwerpen

---

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint, mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art. 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

De lente is over het land en in die Kwabberse bol van onze Piet gevaren ! Hij danst en dartelt als een losgelaten kalf in de wei en vergeet zijn werk. Sjarel moet hem tot de orde roepen.

Met niets-ontziende ijver en opbruisende lentekracht spit P. K. de uitgaansknol van **STERKE BUFFEL 29.446** uit Ganshoren in de grond. Wel moet Snuffel hier van het hart, dat hij zo weinig merkt van de lente in deze knollentuin ! Het zijn nette, en daarom verdienstelijke knolletjes, waaraan met vlijt gewerkt is, maar... het is alles zo tam en taai, zo weinig eigens en helemaal niet fris. Iedereen kon dit geschreven hebben ! Dit betekent, dat alle leven eruit is... Snuffel heeft in het verleden bewijzen genoeg gekregen, dat het ook anders kan ! Een opstelknol moet vóór alles fris zijn en niet naar een voorbeeld geschreven. Wie komt met verse lenteknollen aandragen ?

EEN DAGJE BUITEN

Vader had ons beloofd dat we een uitstapje zouden maken. Gisteren zijn we erop uitgetrokken. Het was mooi weer. De zon liet haar gouden stralen vallen op de malse weiden met geurige bloemekens en murmelende beekjes, op de bossen met hun veeljarige grote bomen met zacht mos en gele sleutelbloemekens. En ook op de eenzame, kleine dorpjes, die verloren liggen tussen de velden. Daar zijn we heen geweest !

Eerst kwamen we langs velden en weiden, waar we tenslotte 'n eenzaam veldwegeltje vonden, dat ons toeliet, onze wandeling voort te zetten. In de verte zagen we de donkere bossen opdoemen. Trots stonden de bomen daar, hun stevige groenbruine stam hield de kruin met zijn takken de hoogte in.

Ondertussen kwamen we aan het bos. We roken reeds de heerlijke geur der bosbloemen. Hoe heerlijk is de natuur toch ! Die dag hebben we ons flink vermaakt !

De natuur is mooi. Danken we God, dat Hij haar heeft geschapen !

STERKE BUFFEL 29.446 uit Ganshoren.

Ook **JAN ZONDER VREES 28.956** uit Oostende blijft bij het opsommen van wat algemeenheden. Laat eens wat frisse zeewind door je opstel waaien !

EEN TRIESTE REGENDAG

Foei ! Wat een weer is het buiten ! De regen klettert reeds de hele dag op het raam. De wind striemt de mensen in het gezicht. Ik verveel mij. Onophoudelijk valt de regen neer.

Ik neem een stoel en ga bij het raam zitten. Daar gaat een man voorbij, diep weggedoken in zijn regenjas. Een dame schuilt in het portaal van de kruidenier. Een bedelaartje komt druipnat en doorweekt van de regen voorbij ! Waarlijk om medelijden mee te krijgen !

Het begint nu ook nog te donderen en te bliksemen ! Wat een hondenweer ! Ik kijk naar de grauwe lucht. Juist als een bliksemstraal flitst, sluit ik snel mijn ogen. Enkele seconden later hoor ik een luide donderslag.

— Jongen, ga een eindje van het raam vandaan, zegt moeder.

— Ja moeder, zeg ik.

De regen gutst nog altijd met stromen neer. Na een tijdje klaart het weer op. Nog enkele druppels vallen en het regent niet meer

Ik ga buiten kijken. Ik zie de regenboog en denk even aan het verbond van God met Noë. Een zoel windje komt mij toegewaaid. Ik ga weer naar binnen en doe de deur dicht. Ik denk bij mezelf : Weer een van de saaie regendagen, die voorbij is !

JAN ZONDER VREES 28.956 uit Oostende.

De **RODE PIMPERNEL** uit Amsterdam vertelt de laatste stunt van onze Kwabber.

VAN STEEN !

De taxi kwam aan de plaats van bestemming en, wie stapte uit ? Onze Piet natuurlijk. Langzaam doorzocht Kwabber zijn zakken.

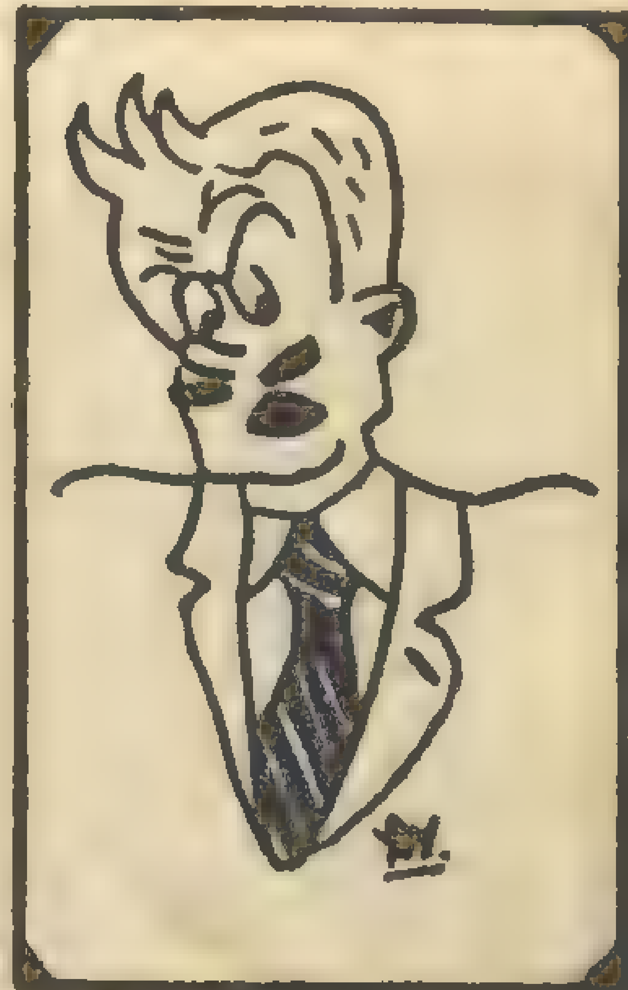
— Neem me niet kwalijk, beste kerel, zei Piet tegen de chauffeur, maar ik geloof, geen stuiver op zak te hebben !

Ziende dat de chauffeur er geen genoegen meenam, voegde Piet er aan toe :

— Zo staan de zaken, beste man. Of je nu nijdig wordt of niet ! Je kunt nu eenmaal geen bloed persen uit 'n steen.

— Niet ? zei de chauffeur, terwijl hij zijn mouwen opstroopte, maar je denkt toch niet, dat je van steen bent ?

RODE PIMPERNEL uit A'dam.

Robbedoes in Vastentijd ! — Tekenknol van PIET WIJSNEUS uit Assebroek.

WILL SCARLET 29.871 uit Eisden wist dit nagetekende knolletje vaart te geven.

Eervolle vermelding van **AGENT No 10 uit Antwerpen.** Heel goede gegevens, maar veel te rommelig verwerkt! Voor het Kwabber-knolletje van **ROBBEDOES uit Borgerhout**, die al beter werk leverde. Laat alle rakkers eens in hun knollentuin-oren knopen : iets neerkrabbelen is geen kunst, maar een goede opstelknol schrijven wel! Veel succes!

In het dichterknollenperk ziet **RI-RANK** uit **O. L. Vrouw-LOMBEEK** de eerste zonnestralen komen. René heeft werkelijk geprobeerd er iets eigens van te maken en slaagde af en toe.

EERSTE ZONNESTRALEN

Even komt de zonne loeren
Over dikke wolkenrand,
Die de wind omhoog gaat voeren
In een eind'loos lange band.

Doch opnieuw komt nog eens kijken,
't Lieve, leuke zonnekijn,
Stralen rekken zich en reiken,
Tot ze op aarde weder zijn.

Aarz'lend dan de bundels glijden
Over bos en veld en gaard,
Over dorpen, steden, weiden,
Tot het licht stilaan bedaart.

Koppig komt een wolk weer schuiven,
Voor de blije zon, die vlug
Nog de tijd heeft om te wuiven :
« Wacht! ik kom beslist terug! »

RI-RANK uit **O. L. Vrouw-Lombeek.**

WATERRAT uit **Battel** zet ook aarzelende stappen op dichtergrond! Zijn beste pogen vindt hier zijn beloning.

WAARVAN IK HOU

Ik hou van de bloem die ons tuintje versiert,
Van de bij, die van de ene naar de andere zwiert.
Ik hou van de vogels, die vliegen in 't woud,
Van de vinkjes en mezen die wippen in 't hout.
Ik hou van de haas, die de velden langs snelt.
Van de akkers en weiden en 't opene veld,
Ik hou van de bossen, den buiten het woud,
en 't meest van de Schepper, die 't ons geeft en behoudt.

WATERRAT uit Battel.

Twee dichtknolletjes als kleingoed :

PIETJES WEETLUST.

Klein Pietje kan maar amper staan.
Toch wil hij graag naar school toe gaan.
Alleen om gauw geleerd te wezen
En « Robbedoes » te kunnen lezen!

GERRY uit Hasselt.

TOEN POES SPON

— Moe, zei het ventje, ik aaide poes zo even,
Toen ze zich zo fijn had gladgelikt.
Maar toen hoorde ik van binnen brommen
Heeft Poes soms een bromvlieg ingeslikt?

RODE PIMPERNEL uit **Amsterdam.**

Eervolle vermeldingen zijn er voor **ALBERIC uit Heist-op-den-Berg,** die, zich in « Kwelling » weer in weemoedsgepeinzen blijft rondwentelen. Probeer eens forser en frisser werk! Voor **ARENDSKOP uit Terhagen,** die wel enthousiast van de Guldensporenslag zingt, maar in mankgaande regels! Het idee van P.K.-tekenknol is goed, Louis, de uitwerking ervan minder geslaagd!

Voor **HIEP HIEPER** uit Gent en **BILL MORE 29.903 uit Beveren-Oudenaarde,** die onze Robbedoes-helden de revue laten passeren in de trant van « Robbedoes, Kwabber en Spip kijken nooit sip! »

En « Red Ryder en Kleine Bever
liggen de bandieten op hun lever
Wat de Baard en de Kale hebben beleefd
is zo verschrikkelijk, dat de lezer ervan beeft! »

Echte Robbedoes-vrienden vinden elkaar wel, Bill, ook in Oudenaarde!

PETER PAN en alle rakkers van de schoolkolonie een hartelijke groet van Snuffel.

Tekenden in kleuren en met potlood : **De Leeuw van Vlaanderen uit Brugge, Buck Danny uit Brasschaat en Zwarte Valk uit St N'klaas-Waas.** Bedankt voor het geschenk, Reginald! Eervolle vermelding voor het tekenwerk van **Texas Bill 30.110 uit Tienen, Alan Ladd uit Merksem** (Twee knolletjes. Eigen werk ?), **Het Rode Masker 29.102 uit Brugge, Emiel V. uit St Martens-Latem** (heel goed, jammer genoeg te zwart!), **Zonnebloem 29.811 uit Bezet-Duitsland, Tarzan 27.294 uit Erps-Kwerps,** die zijn knolletjes nog steeds niet genoeg verzorgt. En opgepast voor pikwegknollen! **Winnetou 28.606 uit Antwerpen, Jan Breydel 30.107 uit Hoboken, Winnetou uit Hoogstraten, De Wesp uit Heist-op-den-Berg, Old Shatterhand uit Eksaarde** met de groeten van heel het Robbedoeshuis. Je hoeft nooit extra te betalen voor knollen in de knollentuin, maar... ze moeten wel keurig werk zijn om geplant te worden! **Ambiorix 30.145 uit Kuringen** (5 knolletjes), **Boneshaker Billy 30.096 uit Bergen** (Noord Holland), die beter tekenpapier gebruiken moet. Je grapknol is wel leuk, Theus! P. K. had juist kiespijn! **Tarzan 28.522 uit ?** P.K. verloor het adres! **Koolwitje uit Wuppertal, Springende Bison 30.115 uit Mechelen a. Maas** en het nageknolde werk van **Kleine Bever 29.931 uit St Amandsberg** en van **Superman uit Linde-Peer.**

Een lange lijst, maar echt verdiende onderscheidingen! Wie blaast daar wolken in de blauwe lentelucht ? Sjarel met zijn pijp, die naar de uitgang wijst. Tot volgende week, rakkers! Doen jullie evengoed je best als moeder Natuur en... spoedig zal onze knollentuin in volle fleur staan! Knolplantersgroeten van Sjarel, Piet en vooral van

SNUFFEL

Clubnieuws

Het is mij en alle lezers van « Robbedoes » al vaak opgevallen, dat de meisjes, de rakkeresjes, zo weinig meedoen aan de Robbedoes-activiteit. Zij stichten geen plaatselijke clubs, zij laten zich in de knollentuin haast niet zien en zij schijnen ook niet behept te zijn met de veelbesproken vrouwelijke nieuwsgierigheid, want zij stellen Snuffeltje om zo te zeggen geen vragen.

Toch is het een vaststaand feit, dat de meisjes even dol zijn op hun « Robbedoes » als de jongens.

Daarom ben ik zo blij, als ik hoor van een rakkeresje, dat het Robbedoesvaandel hoog wil houden. Zo'n rakkeresje is Loekie uit Oostende. Luister naar wat ze schrijf :

« Hierbij richt ik een oproep tot alle rakkeresjes van de Robbedoesclub. Ik wil namelijk een correspondentieclub oprichten voor liefhebbers van tekenen en letterkunde in de aard van de Felix Timmermansclub van Marcel Bouman. Ik hoop, dat de rakkeresjes zullen tonen, evenveel fut te hebben als de rakkers en het vullen van de knollentuin niet grotendeels aan hen overlaten zoals meermaals het geval is. Ik richt mij vooral tot de meisjes van meer dan 14 jaar. Ik hoop, dat ik vlug een stapel brieven van ijverige rakkeresjes zal ontvangen. Mijn adres is : Denise Verstappen, Van Iseghemlaan 89, Oostende. »

Loekie zou ook graag in verbinding komen met Rikketik 23.890 uit Antwerpen. Wat denk je daar zelf van, Rikketik ? Als je daar iets voor voelt, schrijf dan gauw een briefje.

En nu nog iets over voetballen. Onze vriend Zwarte Adelaar III uit Lilloo-Antwerpen vraagt, of alle spelers van een Robbedoes-elftal lid moeten zijn van de Robbedoesclub. Wel, beste Alex, ik geloof, dat je Robbedoes niet goed leest. Zoniet zou je dat al lang weten. Toch wil ik nog even antwoorde op deze vraag. Het is voldoende als de meerderheid van de spelers lid zijn van onze grote club en het ideaal blijft in elk geval, dat ALLE spelers lid zijn. De kapitein moet zijn best doen om dit ideaal te verwezenlijken. - Zoals je weet, heeft Hans Henderickx een uitdaging gericht tot alle voetbalelftallen uit de omgeving van Antwerpen en zelfs van Brussel. Schrijf hem eens. Ik ben ervan overtuigd, dat jullie het dadelijk eens zullen worden. Wat het voetbalmateriaal betreft, daar zou ik me geen zorgen over maken. Denk je, dat je zonder truien geen prachtige partij voetbal kan spelen ? En die voetbalschoenen ?! Och kom, een Robbedoesrakker weet daar wel « een mouw aan te passen ».

GEHEIME BOODSCHAP

H463S +9RMZ0 CH6X4P 346K+ 98X4R N—X6 +9XR— M59J479N Z—73CH 683J74 K9CH42 Z36X4N 1R—45R— 8X47—4S 3579 64XNK9C H42=R4X 0+74P34 6K+98X4R N—X6SN0FX 426J484 +4XR74 796H46 4XN 3JSK9S6 +9S

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik
scenario van P. DURBIN

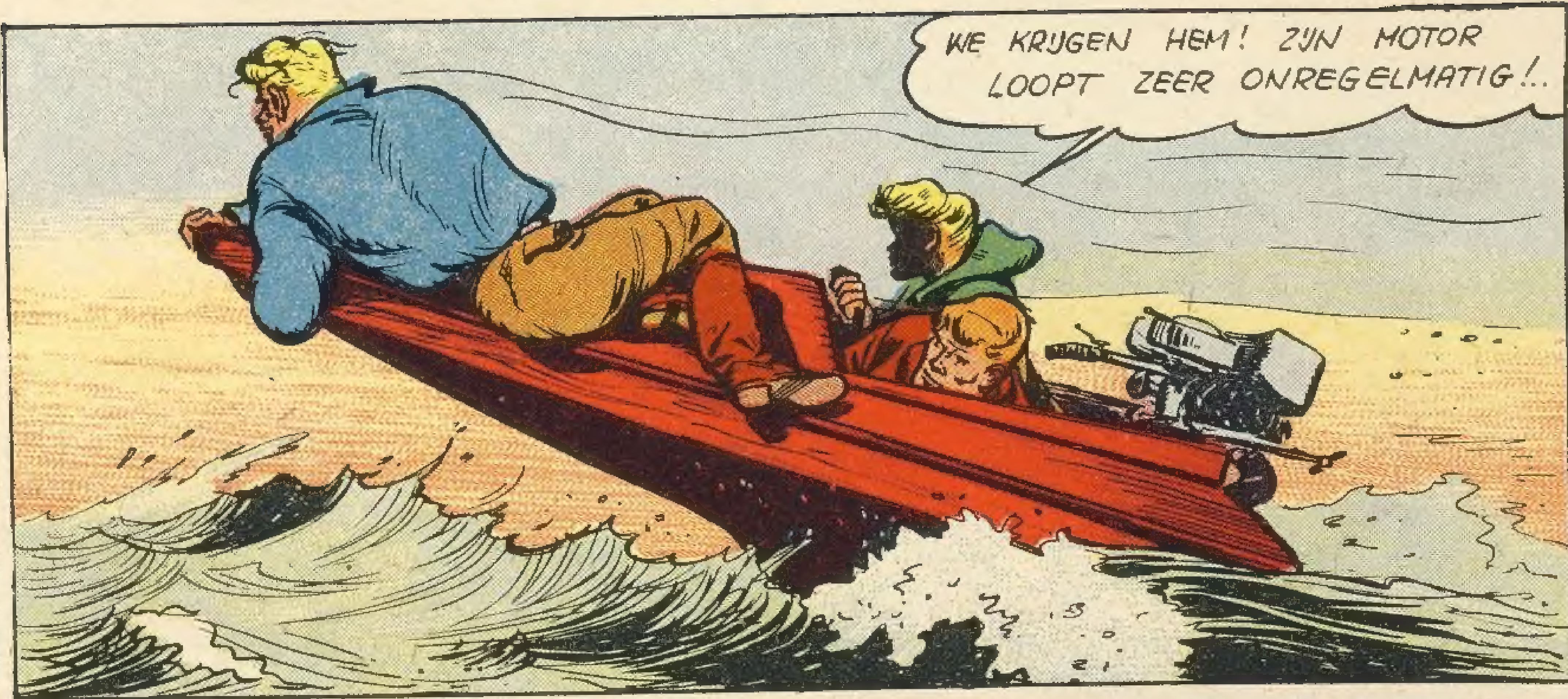

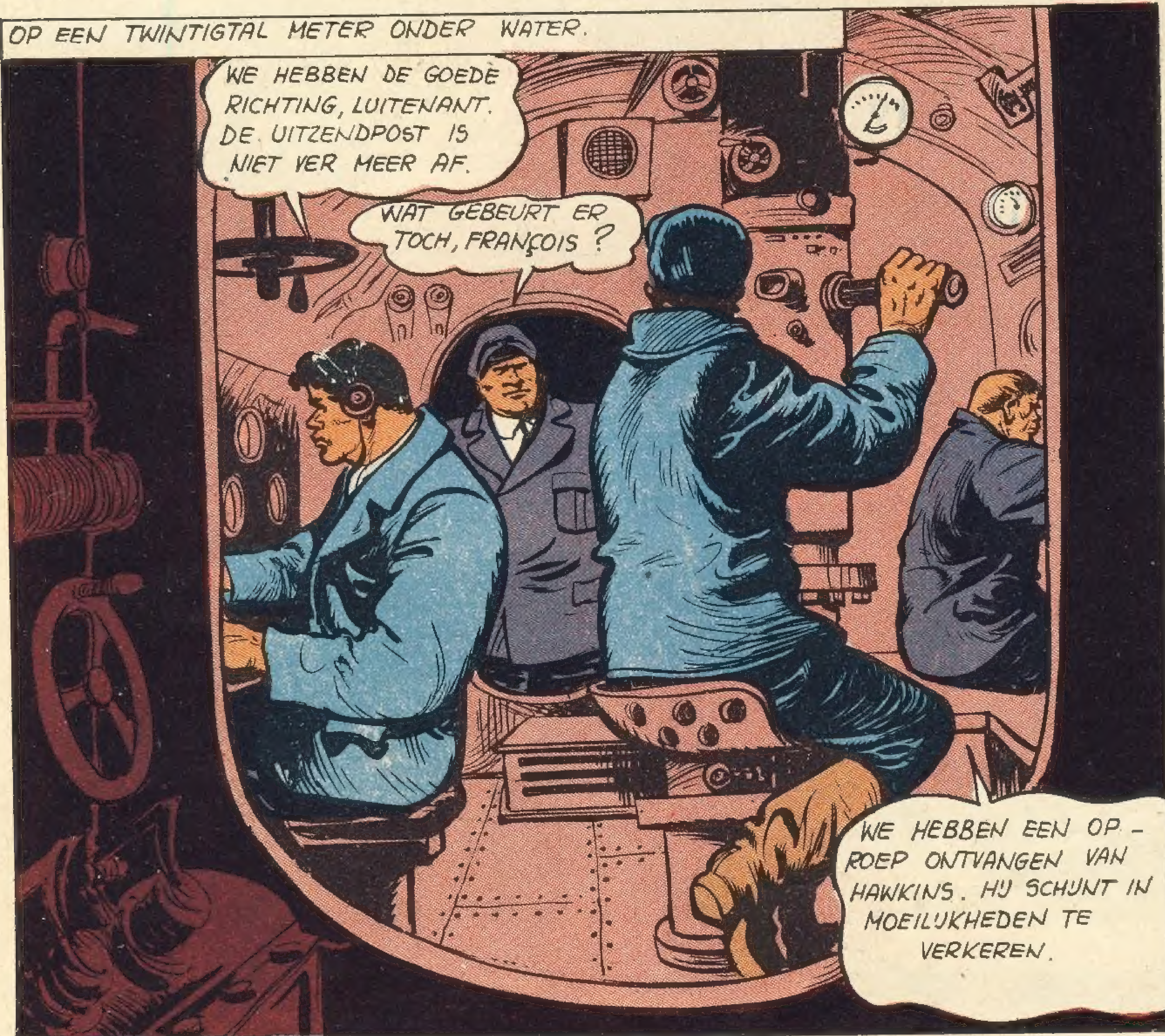
de BLAUWE SPERWER

door Sirius

LARSEN, DIE ERIK MET EEN FIETS IS ACHTERNA GEREDEN KOMT BIJ HEM. SAMEN ACHTERVOLGEN ZE NU HAWKINS DIE IN HET RAVIJN IS AFGEDAALD.

DE U-35 KOMT TE HULP.

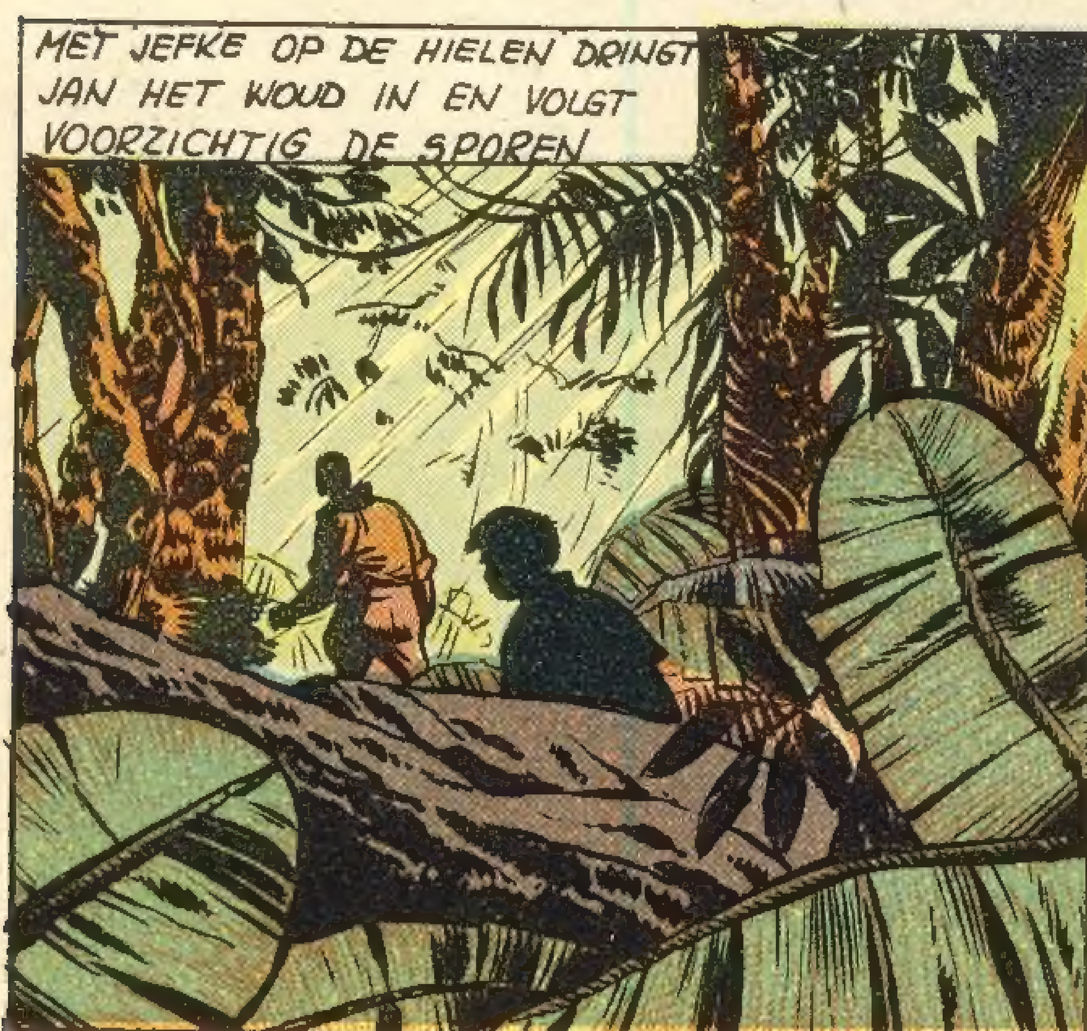
Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

ALFONS EN PICCO, DIE ZICH NIET VAN DE AANWEZIGHEID VAN KORDAAT BEWUST ZIJN, BRAKEN BEDREIGINGEN UIT TEGEN DE "VAT-FENH-LING".

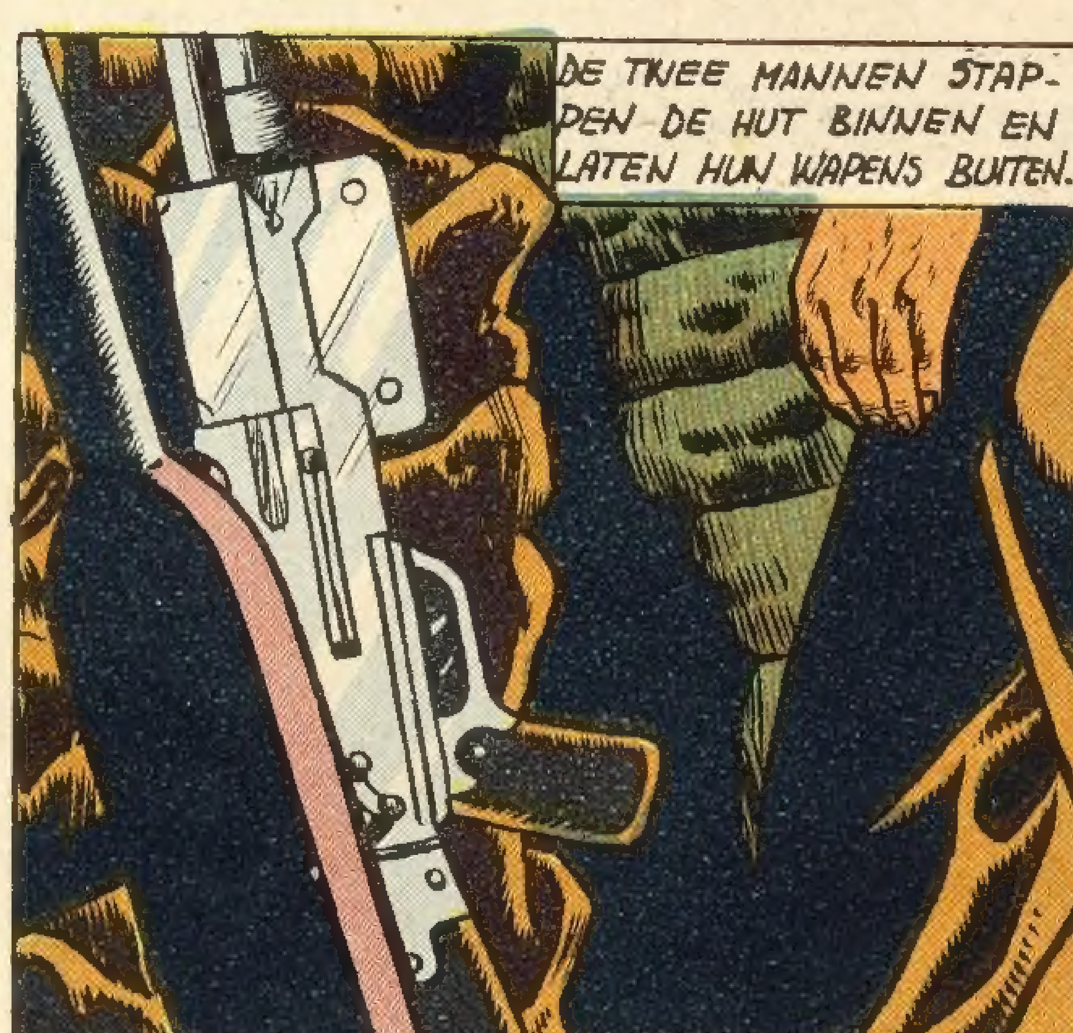

de BAARD en de KALE

BADEN-POWELL

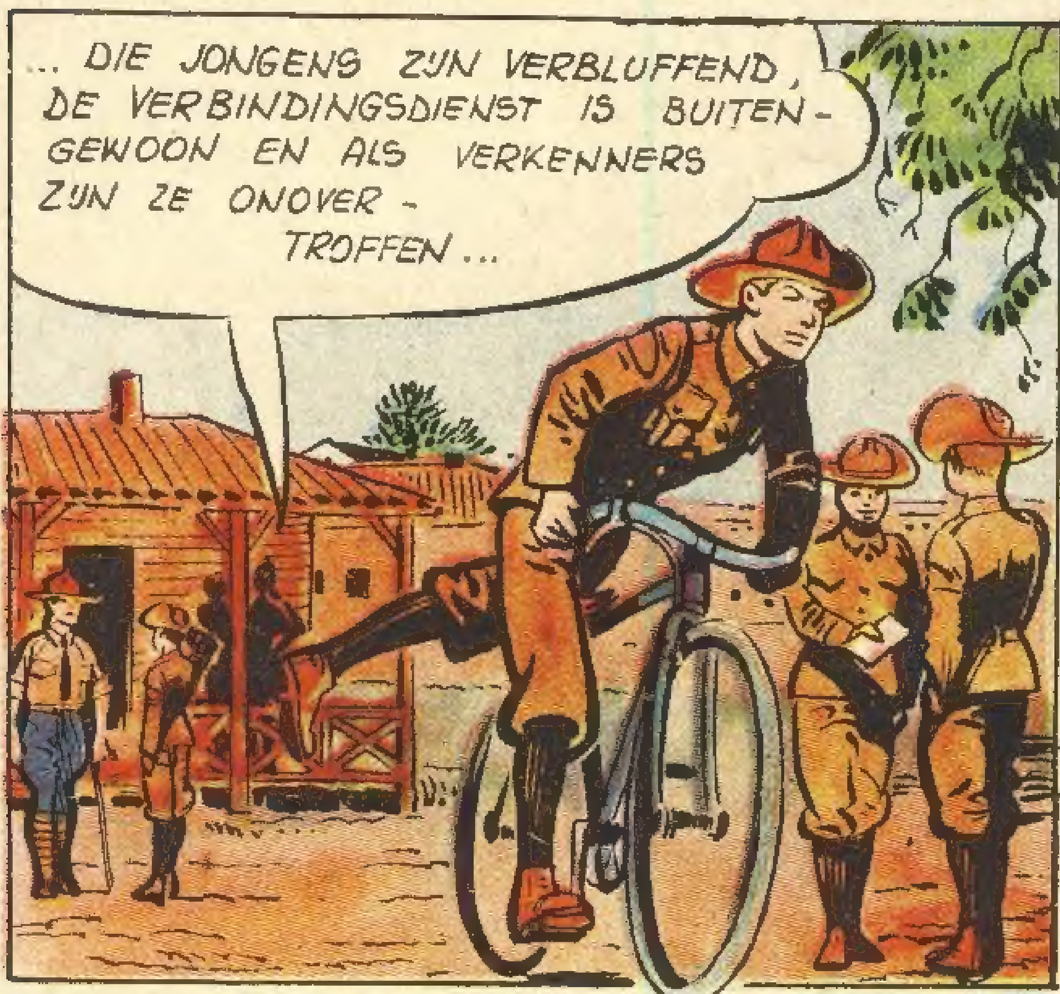

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.